

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידיית

**דברים
היוצאים
מן הלב
על הלב**

חברים כותבים על
מנוע החסד שנדם:
צבי קוגן הי"ד, שליח
חב"ד באבו־דאבי

וקשורתם לאות על חיליך

הידיים לא מתעייפות גם
אחרי מאה אלף ציציות.
אלי פאש, רכז המיזם
'ציציות לצה"ל', כבר שועט
אל היעד הבא

הבת שלך בעזה
ואת אוהבת אותו?
התוועדות עם
הרב שבתאי סלבטיצקי

זרם חדש? לא בשבילי
אהרן רזאל

אז מי אנחנו, תכלס?
דעה אביחיל

הרב, אני חושד בצדיקים!
הרב יהושע שפירא

עם סגולות

חברים יקרים, היום אני רוצה לשוחח אתכם על דמותו של רבי גדליה משה מזוויהל, שיום פטירתו היה השבוע, בכ"ד חשוון, וקברו המצוי בן גן סאקר לבית המשפט העליון, מול הסינמה סיטי, התפרסם כמקום לישועות נפלאות בזכות סגולת "שני חמישי שני" – באים למקום שלוש פעמים בימים שני וחמישי ושני ומבקשים על המצטרך לנו, ובפעם השלישית המתפלל מקבל על עצמו שכאשר יראה את הישועה יבוא שוב על קברו של הצדיק להודות עליה ולפרסם את סגולת המקום.

לפני שנדבר עוד על הסגולה המיוחדת הזאת, אומר לכם מראש שאין לה מקור... אבל זה כל כך יפה שעם ישראל מקבל את הסגולה הזו שהגיעה מהיכן שהוא כמו שהיא. אתם יודעים, יש דברים שהם סגולה לסייעתא דשמיא, וכנראה מאידך גיסא יש גם סייעתא דשמיא שנותנת לסגולה מסוימת להתפרסם ולהתפשט בעולם ויהודים שמחים בה.

הסוזר המוצלח

בעל ההילולא, רבי גדליה משה, היה בנו של הצדיק רבי שלמה (ש'לומ'קה) מזוויהל שהתפרסם בירושלים כפועל ישועות, והיה מבאי ביתו של הרב קוק. רבי שלומ'קה נפטר ביום כ"ו באייר, יסוד שביסוד, ובנו רבי גדליה משה נולד ביום זה. הוא היה רבי בירושלים בסך הכל ארבע וחצי שנים – נפטר בשנת תש"י – והיה עניו ושפל ברוך.

רבי גדליה משה 'זכה' גם לשהות במחנה עבודה בסיביר, לשם הוגלה על ידי הקומוניסטים. בחכמתו ורגישותו היה מתחבב על כל אלו שהיו בסביבתו, ומספרים כי בהיותו במחנה היו שומרים שהרבו לשחק ביניהם שחמט,

ולמרות שלא היה לו ניסיון קודם במשחק זה היה מתבונן מהצד במשחקיהם עד שלמד את הרזים והתכסיסים של השחמט והיה מציע עצות למפקדים ששיחקו ביניהם ועזר להם לנצח. הדבר מצא חן בעיניהם והוא התחבב עליהם מאוד, עד שעם הזמן רכש את אמונם והיה לאיש סודם.

המפקדים הללו נתנו בו אמון כה רב, עד שלעיתים היו אלה מפקידים בידי כספים שהגיעו אליהם בדרך לא חוקית כדי שיסחר בהם, וברכת השם שרתה במעשיו והוא הביא לשולחיו רווחים נאים וקיבל מהם תמורה הולמת על עבודתו. אך הדבר המיוחד הוא שאת רוב הכסף שקיבל בזכות עצותיו והמסחר שטרח ועשה עבורם, הוא הקדיש לצורכי צדקה כשהוא משגר אותו בדרך לא-דרך לשיבה המחתרית של חב"ד במוסקבה. מלבד זאת, כמובן, הוא גם היה מעביר למחייית משפחתו כסף שהרוויח מהעבודה הרשמית שהייתה לו כמנהל חשבונות במחנה, אבל את הכסף שעשה מהמסחר הצדדי הזה ייעד להחזקת הישיבה המחתרית.

כשרבי גדליה משה נסתלק לשיבה של מעלה בשנת תש"י, לא ניתן היה לקבור אותו בהר הזיתים שהיה בשליטת הירדנים, וגם בית הקברות בהר המנוחות טרם נחנך, ולכן קברו אותו בבית הקברות שנקרא שיח' באדר. אחד החסידים שלו, רבי פנחס בלאנק, היה מקושר אליו מאוד, וגם שימש בחייו כבעל תפילה בבית מדרשו. לאחר פטירת הרבי, באחת הפעמים שרבי פנחס היה חולה ואושפז במצב קשה, באישון לילה הוא ראה את רבי גדליה משה בחלום האומר לו "מדוע אינך בא להתפלל על קברי?". הוא התעורר נרעש מהחלום, וכמובן בהזדמנות הראשונה עשה כך וראה ישועות.

בהמשך לסיפור הזה הצטרפו מקרים וסיפורים נוספים, וכך יותר ויותר אנשים החלו לפקוד את הציון. המעניין הוא, כאמור, שדווקא ביחס לסגולה של "שני חמישי שני" נאמר בספר תולדותיו של הצדיק

שלכאורה אין לה מקור, אבל כך היא התקבלה בקרב עם סגולה. אבל מה שאני רוצה להדגיש בפניכם הוא שדווקא בגלל שאין לסגולה זו מקור, זה הופך אותה – עבורי בכל אופן – למשהו יותר שמימי.

בסך הכל יהודי טוב

אתם יודעים, יש כל כך הרבה דברים יפים וסגולות שונות שלא תמיד מתקבלות ותופסות, ומאידך אני יכול לומר לכם שבכל הפעמים שביקרתי בציון כל כך שמחתי לראות מקום שוקק חיים בימים שני וחמישי, וזה כל כך מרגש להסתכל על לוח המודעות הניצב במקום ולקרוא על אנשים שחוו ישועה וברכה – "ביקשתי ונושעתני". יש כאלה שמשתפים מה היה הדבר שעליו ביקשו, ויש כאלו שמספרים את סיפורם באופן כללי, אבל זה עצמו מחזק את האמונה.

אמנם ההגעה שלוש פעמים – שני חמישי שני – היא באמת טרחה מיוחדת לאנשים כמונו, אבל זו בהחלט הזדמנות לומר תהילים מכל הלב והזדמנות להיזכר שריבוננו של עולם הוא הכתובת לכל דבר שיושב לנו על הלב, וכך הוא גם עניינם של הצדיקים להיות – כמו שקוראים לאדמו"ר באידיש – "גוטער איד", יהודי טוב. האדמו"רים הצדיקים היו ועודם מאזינים לצרותיהם של ישראל ומברכים בישועה, ולעיתים בתשומת הלב שלהם לבדה יש די יכולת להרגיע את הלב הסוער של יהודי, בכך שיש לו מקום – כמו הכותל המערבי – בו הוא יכול להשמיע את דברו ולהביא לליבו נחמה.

הנכד של רבי גדליה משה, האדמו"ר רבי אברהם, אמר פעם שהפרסום של המקום כמסוגל לישועה הפתיע אפילו את צדיקי בית זוויהל, והוסיף ואמר שאין זה אלא מכוח אהבת ישראל הגדולה שהייתה לזקנו, וכפי שהעיד עליו אביו ש"אהבת ישראל אמיתית אפשר ללמוד אצל בני ר' גדליה משה".

המפקדים הללו נתנו בו אמון כה רב, עד שלעיתים היו אלה מפקידים בידי כספים שהגיעו אליהם בדרך לא חוקית כדי שיסחר בהם, וברכת השם שרתה במעשיו והוא הביא לשולחיו רווחים נאים וקיבל מהם תמורה הולמת על עבודתו

למה את עצובה?

לסיום, אני רוצה לציין עוד נקודה חשובה בהתוועדותנו בעניין ציונו של רבי גדליה משה: לפעמים כשכבן אדם בא לערוך סגולה מסוימת כדי לקבל או לצפות לישועה, כדאי לדעת שזה יכול ליצור תסכול, מתח ואובססיה, ומאידך זה יכול ליצור הרפיה.

שימו לב: יש לנו שני פסוקים, אחד ממשלי ואחד מתהילים, שקשורים לעניין הזה. במשלי נאמר "תוֹחֶלֶת מִמְשָׁכָה מַחְלָה לֵב". כלומר, כשכבן אדם מאוד מאוד רוצה שמשוהו יקרה, אם הוא לא קורה זה מקור לתסכול ועד להפך הטוב חלילה. לעומת זה, יש פסוק בתהילים "מֵה תִשְׁתַּחֲוֶי נִפְשִׁי וּמֵה תִתְהַי עֲלַי, הוֹחִילֵי לֹא־לֵהִים כִּי עוֹד אוֹדְנוּ יִשׁוּעַת פְּנֵי יְיָ לֵהִי". אלה מילים שדוד המלך אומר לעצמו פעמיים בסמיכות זו לזו, מה שמראה שמדובר במילים שיקרות לו מאוד. דוד אומר לנפשו: מה תשתוחחי נפשי ומה תהמי עלי? למה את עצובה ולמה את הומה מיגון? הוחילי לא-לוהים! זו הכתובת! כי עוד אודנו ישועות פני – עוד יבוא יום ואהיה מלא הודאה על הישועות ממנו שיעמדו מול פניי.

בכל אופן, יש לזכור שאנחנו עושים את ההשתדלות – באים להשיח את ליבנו ולבקש מריבוננו של עולם את בקשותינו, שיתמלאו לטובה בזכותם של הצדיקים. אני ממליץ למי שילך בעקבות הדברים הללו לפקוד את הציון הקדוש, להתבונן סביבו ולראות את המודעות שאנשים תלו שם ולקרוא אותן בשימת לב לכל אחת ואחת. גם על זה נאמר "שיחו בכל נפלאותיו", בכך אנחנו מחזקים ומאירים בתוכנו את כוחה של האמונה. לחיים לחיים, בברכת הישועות, בברכת האמונה, בברכת ההתחלות החדשות, ובברכת גדולים צדיקים במותם יותר מבחייהם. לחיים לחיים.

השקעות כשרות תוצאות כהלכה

מובילים בהשקעות הוגנות (ESG) ועפ"י ההלכה

אביב
בית השקעות
מוסיפים ערך לכסף

ניהול השקעות ב:
ניהול תיקים
קרנות נידור
קופות גמל (IRA)
קרנות השתלמות (IRA)
קרנות נאמנות

ארי צדוק
מנכ"ל
אביב בית השקעות

"מוסיפים ערך לכסף
זה לא רק הסלוגן שלנו,
אלא גם דרך חיים."

שירים אָאָרָג

מדוע נתן יעקב מרק לאדם 'עייף' ?
מה פשר כינויו של עשיר 'אדום' ?
מי נתן לו את הכינוי הזה ?
ומה ההבדל המהותי בין יצחק ורבקה ?

עֵיף מַת

"קָרָא שְׁמוֹ אָדוֹם"

עַל שֵׁם הַמָּרָק

וּמַעַל קְבִיעָה זֹו נֶצַעַק

זֹו הַסְּבָה, רַק ?

וְהֵיכֵן סִבַּת הָאָדָמוֹנִי

הָרִי כֶּף נוֹלָד

וּמָה יוֹעִיל הַמָּרָק

לְזֶה שְׂבָא עֵיף מִמָּרָק ?

מַעֲטָהוּ שֶׁל עֲשׂוֹ

נִיצוּצוֹת קְדוּשָׁה

כֶּף סוֹבֵר הָאֵב

אֶף הָאֵם אוֹהֶבֶת אֶת הָאֵח

הַכוֹלָל בְּתוֹכוֹ אֶרֶץ וְשָׁמַיִם

בְּלִי מַחְשַׁבַת מֵהַפֶּךְ

וְהַמְבַשֵּׁל נוֹתֵן תֶּכֶן

לְחֵם וְעֵדוּשִׁים

וְהָאֵכֵל אֶת הַחִיצוֹנוּת רוֹאָה

וְלֹא מַצְלִיחַ לְחַדֵּר לְבַפְנֵי

לְכֵן "קָרָא שְׁמוֹ אָדוֹם"

מִמִּילָא

לֹא יַעֲקֹב, יִצְחָק אוֹ רַבְּקָה

רַק הָעוֹלָם שֶׁבוֹ הוּא מִתְהַלֵּךְ

כְּגוֹף, בְּלִי נְשָׁמָה

איזה חסיד אתה?

היה פעם רבָה, רבי נח מלכוביץ', שהיה מתפלל בצורה מאוד ייחודית ומקורית. שאלוהו מהיכן למד זאת, וענה: כך ראיתי אצל הרבָה שלי.

התפלאו: נכון שהייתה לו דרך משלו בעבודת התפילה, אך מעולם לא התפלל כך!

אסביר לכם - ענה - ממנו למדתי לא להתפלל כמו אף אחד...

אני נזכר בסיפור הזה לפעמים כשאני נותן הופעה ונופל על איזה קהל שמרני, 'מרובע' משהו... "אולי תעשה משהו מוכר!", "שרת כבר הבאנו שלום עליכם?", "ומה עם קצת ר' שלמה'לה?" והם כבר מתחילים לשיר: "עוֹוֹד-אֵא-אֵא-בִי-נִרְחֵם-חֵם-חֵם... אני עונה להם: "חבר'ה, הערב אני לא מנגן שלמה'לה, אתם יודעים למה?? כי אני חסיד של ר' שלמה! ר' שלמה כמעט ומעולם לא ניגן ניגונים של אחרים... ואם כן, זאת למדתי ממנו. היום תקבלו ניגוני רזאל!..." (חח)

שתי בחינות שונות יש בחסיד: הראשון לומד ומחקה "מעשה רב", והשני לומד את העיקרון, את המהות. אם הרבָה עשה ההפך מכולם, תעשה אתה ההפך גם ממנו... הרב יונתן זקס סיפר שחייו השתנו בעקבות פגישה אחת עם הרבי מלובביץ' ששאף שחסידי יהיו בצמצם מנהיגים...

עוד מילדותי חשתי שיצחק אבינו מקופח... 'ילד הסנדוויץ' של האבות. אברהם אבינו הרי מלא בסיפורים מלהיבים. גילה את ה'. לך לך. מלחמות. הכנסת אורחים והעקידה. גם אצל יעקב אבינו יש תמיד אקשן, דרמות ומאבקים. השבוע הגענו לפרשת תולדות יצחק אבינו, ותמורת סיפורו שלו - מיד מסופר על לידת יעקב ועשו וניזר הערשים.

לא עוד אלא שהרבה מסיפורי יצחק אבינו חוזרים על מעשי אברהם. "אמרי נא אחותי את" - גם יצחק אומר כך לרבקה. רעב וירידה למצרים - גם יצחק יורד לגרר. חפירת בארות - גם יצחק חופר בארות. בשנה שעברה הזדמן לי להיות חזן קרליבך בקהילת 'שיר חדש' בירושלים. בדרשה של הרב חיים פאר הוא אמר משהו עמוק שנתן לי השראה בעבודת ה', ואנסה להעביר אותה אליכם.

אצל יצחק החידוש הוא... לא לחדש. גם זה קשה. גם זו עבודה. יצחק אומר לנו: אני ממשיך את אבא. זו הגבורה שלי.

אתם סבורים שאין בו הכוח לחדש, להמציא זרם חדש ביהדות? (חח) אני פשוט לא רוצה! ממעשי יש קיום לשביל החדש של אבי. החזרה הזאת מכוננת את הדרך שסלל אבא להיות נצחית. חכו קצת, יעקב בני כבר יחדש תריסר שבטים וישלים את בניין היסוד של עם ישראל, אבל אני - הבן שממשיך את דרכי אבי - זאת תפארת.

אגב, כמובן, גם אני הרזאלי בסוף נכנע שם בהופעה לקהל המתוק והמרובע. זה מתחיל ב"אשא עיני" ונמשך בעוד כשעה וחצי של הרקדה עם כל ניגוני חבקו"ק: חב"ד, ברסלב, קרליבך וקוק... סיכם את זה יפה רבנו: "... שאני הולך בדרך חדשה שאף פעם לא הלך בה אדם, ואף על פי שהיא דרך ישנה מאוד, היא חדשה לגמרי!"

בס"ד

הלל של ראש חודש כסלו

RICKA RAZEL & DAUGHTERS

בית כנסת המרכזי ישרון ירושלים

MUSICAL HALLEL

1 DEC 11:30 AM

יום ראשון SUNDAY א"ח

ריקה רזאל והבנות

44 king George street. Jerusalem. 25 NIS at the door

רחוב קינג ג'ורג' 44 . 25 ש"ח בכניסה

תפילה למען החיילים, הפצועים החטופים, והצלחת עם ישראל

סיון רהב מאיר במילים שובנסות ללב

אמא של הגיבור בנימין מאיר ארלי ז"ל

GUEST SPEAKER JEN AIRLEY MOTHER OF THE HERO BINYAMIN ME'IR ZL

"אימתי קאתי מר לכשיפוצו מעיינותיך חוצה"

התוועדות

ישיבות גבוהות והסדר

הרב יוסף יצחק גייקובסון
'חוזר', משפיע ומחנך

הרב יהושע שפירא
ראש ישיבת רמת גן

הרב אייל יעקובוביץ
ראש ישיבת הסדר צפת

הרב אייל ורד
רב במכון מאיר

יום חמישי אור לייט כסלו

אולם 'תצוגות'
בנייני האומה ירושלים

20:30

ניגוני שמחה
עם להקת
'אהלה'
ואברהם יצחק
רוזנצוויג

כרטיסים אחרונים למופעי הגברים

ישי ריבו

אברהם פריד

אמיר דדון

לרכישת כרטיסים:
tzama.co.il

יצא

ניגון שעולה ממעמקים

מתי אנחנו באמת אנחנו?

ישבתי באוהל המנחמים של משפחת החייל ידידיה בלוח הי"ד, וחשבתי: זו האמת.

אחותו תיארה את מעגלי החיבוק האינסופיים שהם מקבלים מעם ישראל, חלק מהמסירות גם ראיתי שם כמו עיניי, ובגופי ישבתי במעגל מרגש של נשים חרדיות, דתיות וחילוניות – כולן כאובות וכמהות לנחם.

ולא בפעם הראשונה, היה לי ברור שזה מה שאנחנו צריכים לספוג (רק בבקשה בשמחות). לא כי יש כאן חידוש, אלא להפך – דווקא כי זו רק תזכורת למה שכבר קיים. מה שקורה כאן – הוא האמת. מה שהיא מספרת – הוא האמת.

לא, אין צורך להראות לי בחדשות את הצילום של החברה ההם שהניפו את השלט הווא, ואת המשהו שמישהו אמר לאיזשהו מראיין בערוץ כלשהו. גם אותי מקומם לראות הפגנות מתלהמות או לשמוע ביטויים שונאי-ישראל, אבל יש משהו שמקומם אותי אפילו יותר: לשמוע חברה שתומכים באחדות, ואפילו פועלים כיכולתם לטובתה, אבל במקביל יושבים ומקוננים באולפנים על כך שאנחנו מפולגים בדיוק כמו קודם.

הרי אם לא היה להם חיבור אינטרנט – הם לא היו יודעים שאנחנו מפולגים. הם היו שואבים את המידע שלהם רק מהאמת שהם חווים, מהמציאות שבה הם חיים, ממפגשים עם אנשים ברחוב ובמילואים ובכתירפואה ובשבועות, והיו מגיעים למסקנה הפוכה בדיוק: וואו, איזה עם מדהים. ואיזו אחדות! נכון שלפני המלחמה נראה שהמצב בינינו נורא, אבל קיבלנו כאפה איומה – ועפנו איתה קדימה. עם ישראל כבר הרבה פחות מבולבל, אנחנו במקום אחר.

אז למה הם – למה אנחנו – משתכנעים שהמריבות שרואים בתקשורת אמיתיות יותר ממה שאנחנו חווים בעצמנו ממש?

הקשבתי שם לאחות השכולה, מתרצות באמת שהיא משמיעה, ותוך כדי כך זיהיתי את טיעוני הפילוג קופצים לי בצד האחורי של הראש ומנסים לקבוע בכוח את קיומם. והתחושה הזאת הזכירה לי משהו. הרגשה מוכרת מקרוב מאוד. מה זה מזכיר לי... אה!

הסבל העיקרי שלי בדיכאון היה שגאח עצמית. לא היה לי ספק שאובייקטיבית אני הגרועה באדם, יצור נחות שרק מרע לעולם ושייטב לכולם לו לא יתקיים. הייתי שופטת את עצמי בחומרה לא פרופורציונלית, ובטוחה שאני צודקת. שבכלל אין מקום למבט אחר. זה לא שמאה אחוז מהזמן הייתי בצד השלילי של החיים; גם בדיכאון עשיתי גם טוב ואפילו לא מעט, אבל מבחינתי הנפילות התכופות עיצבו את הכותרת שנתלתה לי מעל הראש. אמנם הסכמתי בעל כורחי להודות שרוב הזמן אני אמא בסדר, לפעמים אפילו טובה, אבל בכל פעם שיצאה ממני האמא הלא-נחמדה – הייתי משוכנעת: הנה התגלתה האמת. עכשיו אנחנו יודעים מי אני. כל הזמן הצלחתי להשתיק אותה איכשהו, אבל עכשיו נחשפת אני האמיתית, זו שגועשים בה כל הרגשות הרעים והדוחים. איזו אשה מגעילה הסתתרה לי כל הזמן בפנים.

לקח לי הרבה זמן, והייתי צריכה עזרה, כדי להבין שזו לא האמת לאמיתיה, ולעבוד קשה כדי להפוך את המבט: אני דעה הטובה, הנעימה והכיפית, שמתגלה לא מעט פעמים.

הדעה המעצבנת הזאת, שאומרת דברים שאחר כך היא מצטערת עליהם – היא קליפה חיצונית קשה שסוגרת עליי כשכואב לי, ומסתירה את הפנים הטהורים. אני האמיתית נמצאת בפנים.

זה לא קשור רק לרוב או מיעוט. הרי בדיכאון היו תקופות רצופות שבהן באמת לא היטבתי מספיק בעולם, ואם היה מדובר באחוזי זמן – לכאורה הייתי יכולה להוכיח באמצעותן שדעה האמיתית היא הדיכאונית. אבל זה לא נכון, כי לא מדובר בכמות אלא במהות. אני בהכרח טובה, כי יש בתוכי חלק של אלוה שהוא החליט לשים

בי, וכל מה שנראה לא טוב הוא רק מעטה שמכסה את החלק הזה.

אני חושבת שזה מה שקורה לנו.

מצד אחד כבר שנה כולנו – מימין ומשמאל – מתנדבים, תורמים, ושומעים סיפורי אחדות יום אחר יום. מצד שני החדשות צועקות לנו עובדות אחרות. וגם הן נכונות. הן סותרות את מה שאנחנו יודעים, ובכל זאת מסיטות בקלות את הלב והמוח שלנו ולוכדות אותם מחוצה לנו. תודו שצריך כישרון גדול שם בתקשורת כדי להצליח לשכנע אותנו במשהו שאנחנו חיים באופן ממש את היפוכו. יומיום אנחנו חווים כמו נפשנו אחוה מופלאה (כמעט כתבתי 'נדירה', אבל זהו שלא), גם בסביבתנו הקרובה וגם במסעותינו ברחבי הארץ, ובכל זאת בכל פעם שאנחנו בוהים בנייד אנחנו בטוחים – ממש כמוני בדיכאון – שהנה-הנה, עכשיו התקשורת מגלה לנו מה המציאות האמיתית. הרגע מתברר מי אנחנו בפנים. חשיפה בלעדית: עד היום חשבנו שאנחנו ועם ישראל חברים? מעכשיו נדע שהאחדות היא תעתוע והפילוג אמת.

וזה הפוך. אנחנו טובים ונעימים ואוהבים, ולפעמים כשמשוהו כואב לנו זה יוצא בצורה של מריבה, אפילו מכוערת. אבל אסור להתבלבל ולהאמין לקליפה, אנחנו כבר יודעים היטב מה יש בפנים.

למה אני משקיעה כל כך הרבה מילים כדי לשכנע אתכם במציאות? לכאורה אם זו המציאות – היא תעשה את שלה ולא כל כך משנה אם נכיר בה או לא. אבל זו הנקודה העיקרית שלשמה החלטתי לכתוב: בדיכאון, ככל שהאמנתי לדעה הכאוה שלא דיברה יפה לילדים שלה – כך שכבת ההריסות שעל דעה האמיתית הלכה והצטברה, ומשך הזמן שבו כוסתה הלך והתארך. כי לחשוב שאני גרועה וגועלית לא מוציא אותי מהבור, אלא מטביע אותי עמוק בתחתיתו. לעומת זאת להזכיר לעצמי שזה ביטוי של כאב, והוא לא מעיד כלום על דעה הטהורה – מאפשר לי להיחלץ מהתהום הרבה יותר מהר, ולחזור אל החיים, אל אוויר שאפשר לנשום.

לכן ברור לי שככל שאנחנו גונחים ומתלוננים על הפירוד בעם – אנחנו לא רק ממשיכים להתבוסס ברפש שאנחנו כל כך מתנגדים לו, אנחנו ממש יוצרים אותו כמו פינן. בלי מילת אחת של גנאי לצד השני, אבל עם הרבה מילות גנאי על כולנו. הביקורת על הפילוג בעם ישראל מעמידה אותנו כביכול בצד הנקי, אבל בפועל אנחנו ממשיכים לקטרג... בלי להיות מודעים לכך, פשוט בחרנו להחליף הוצאת שם רע על מגזר אחד – בהוצאת שם רע על כלל עם ישראל. לא משהו. ככל שנתעקש להתבונן ביותר על כפות הרגליים שלנו, נוזה שהן ממש לא טבועות בברך, ושרוב רובו של המרחב סביבנו צומח ופורח ונושב אוויר צלול – הביצה הזניחה תקטן עוד ותתייבש.

יש לכך עוד השלכה. כשאנחנו מאמינים שבפנים כלואה לנו מפלצת – המסקנה היא שככל שנתקרב לעצמנו כן ירע. עדיף לנו להתכנסות ולהיאטם עוד ועוד כדי שהיא חס וחלילה לא תצליח לפרוץ את התא הנעול שלה. אבל אם אנחנו מאמינים שהנשמה שה' נתן בנו טהורה היא – יש לנו תקווה: ככל שנתקרב לעצמנו ונמוסס קליפות, כן ייטב. זו תזכורת לפעם הבאה שבה מישהו אומר משהו לאיזשהו מראיין בערוץ כלשהו: ברגע שאנחנו מתחילים להרגיש את הזעם מבעבע בתוכנו – לשלוף את עצמנו מהמסך, להישיר מבט אל הבית, הרחוב, הארץ, ולהיזכר בנו האמיתיים.

לא מדובר בפריבילגיה של שיפור המצברוח האישי שלנו – עכשיו זו משימה לאומית.

לתגובות: deahgi@gmail.com

להצטרפות להוזה פשוט – מפגשי התחברות למהות האשה (בוזם): 054-6580146

השקת תכנית התניא

והתוועדות
ראש חודש כסליו

סטודנטים בג מדרשה ובג ליכל
בואי לקבל את כסליו
בזור מאיר אל חסידה ואחזק

התוועדות מוזיקלית
וניגוני הלב
הרב זאביק הראל
והנגן שגיא בן נעים

כוחו של
ספר התניא
הרב אייל ורד

תניא - כלים
מעשיים לחיים
הרב אמחיה אבן ישראל

הכניסה חופשית
בהרשמה מראש <

יום שני א' כסליו | 19:00

סמטת יעבץ 4 ירושלים
(מאחורי תחנת רכבת יפו מרכז)

בואי בשמחה!

מעיינות

ספר למוח? ספר ללב?

ספרי קרוב אליך

המדורים האהובים עם התכנים שהתיישבו בראש ודיברו אל הרגש,

עכשיו בספרים:

חדש

אחריך נרוצה

הזמנה לתיקון המידות ופיתוח העולם הרגשי שלנו דרך שמונה גישות שונות, בהובלת שמונה אישים: **הרב יצחק גינזבורג, הרב יהושע שפירא, הרב יצחק ערד, הרב דוד גבירצמן, הרב אייל ורד, הרב משה שילת, אורה רבקה וינגורט ונעמה מנוסי**. כל אחד מהם שופך אור על דרכי התיקון מנקודת מבטו הייחודית, ומעניק כלים מעשיים והשראה למסע האישי. ספר חובה לימי ספירת העומר שבין פסח לשבועות, וטוב לכל יום בשנה.

נפשי בשאלתי

1000 שאלות ותשובות נבחרות ממדור השו"ת הפופולרי. בכנות ובאומץ, **הרב יהושע שפירא** מתמודד עם שאלות נוקבות ומאתגרות, ומעניק תשובות בגובה העיניים, מדויקות ורלוונטיות, במגוון עניינים אישיים ומעשיים וסוגיות אקטואליות ועונתיות, המשקפות את עולמם של צעירים ומבוגרים כאחד.

שיחת חברים

שני כרכים של שיחות נפש גלויות וישירות בנושאים שונים בעבודת ה' עם **מיני יוספי**, המביאות רעיונות חסידיים עמוקים לצד סיפורים מרתקים וחיבור לעולם המעשה. הכרך השני מתמקד במועדי ישראל ובזמנים מיוחדים בלוח השנה.

חדש

סדרת 'התועדות'

סדרת ספרי 'התועדות' מגישה דברים שנאמרו בהתועדויות חסידיות מפי משפיעים דגולים, שהמונים מתקבצים סביבם ושותים בצמא את דבריהם. לקראת י"ט כסלו, **ספר חדש מצטרף לסדרה המצליחה - התועדויות מועדים עם הרב יוסף יצחק גייקובסון**

להשיג ביריד ספרי החסידות י"ט כסלו תשפ"ה,
בנייני האומה ירושלים

הגנרטור

מילות פרידה לזכרו של האיש והעשייה, הרב צבי קוגן הי"ד, משליחי חב"ד בדובאי

לוחם ללא חת

ארי כץ, משגיח כשרות

ולעשות מילואים או להישאר בדובאי בשליחות. אני זוכר שהוא אמר לי שבתקופה כזו כל אחד צריך לתת את מה שהוא יכול, ובסופו של דבר הוא הרגיש שלאור כל מה שהוא עושה בדובאי - יהיה קשה למצוא לו מחליף. זה באמת נכון. אמנם יש שם כמה שליחים ויש קהילה, אבל כל אחד מיוחד בתחום שלו. באמת, בעיניי, הוא היה בשליחות של עם ישראל, לוחם היהדות באיחוד האמירויות. לוחם של ממש - בלי נשק ומדים, אבל עם לב ענק בלי סוף ובלי פחד ועם עשייה עצומה שבאה להראות מי אנחנו ומה אנחנו, וכמה כואב - הוא באמת שילם על כך בחייו. קשה. קשה להספיד את הבן אדם הזה. באמת הפסדנו דבר גדול. אני חושב שאם היו שואלים את צבי איך הוא היה רוצה שננציח אותו, הוא היה אומר דבר אחד: להיות באחדות ובשמחה ולקרב לבבות זה לזה. לא משנה מי אתה ומה אתה, תמיד להיות מאוחדים. כולנו באותה סירה וכולנו אחים, זה הכי חשוב.

ההיכרות שלי עם צבי נמשכה שנים רבות. היינו חברים כבר בהיותנו בשיבות קטנות מקבילות, אחת ליד השנייה. כשבגרנו, עברנו יחד לדובאי בתחילת ימי הסכמי אברהם, כשהתחילו להיפתח המסעדות הכשרות - אני כמשגיח כשרות והוא כמסייע לשליחי חב"ד הוותיקים יותר. אחר כך נסעתי לחתונה שלו בארצות הברית, והוא הגיע לחתונה שלי בארץ. נפגשנו המון והיינו בקשר תמידי כמעט יום ביומם כשפגשנו רגילות.

צבי הוא (היה...) בן אדם של חסד ונתינה שאי אפשר לתאר. תמיד רק חיפש לדאוג לזולת, לחשוב על הזולת ולהיות בשביל הזולת בכל מקום ובכל מצב - לא משנה מי הוא: חרדי, ימני, חילוני, שמאלני. בכל מקום הוא היה בשביל כולם.

לגבי תקופת השליחות שלו בדובאי, אני חושב שאין יהודי שיצא לו ליצור קשר עם צבי שיאמר שצבי לא היה מסור אליו ולא עזר לו בכל מה שצריך - "בוא תישן אצלי, בוא תאכל אצלי..." ואפילו בלמצוא את המלונות הכי זולים והכי פשוטים.

הכוח, המרץ ושמחת החיים שהיו לו - זה משהו שאנחנו צריכים ללמוד ממנו. אני עובר על הודעות קוליות שקיבלתי ממנו, בסתם בקרים למיניהם, ותמיד התוכן הזה. לא משנה מה קורה ואיפה קורה, במצב רוח פחות טוב או יותר טוב, הוא אומר: "החיים זה עליות וירידות, וצריך רק להמשיך הלאה, הכל בסדר". היו לו באמת יכולות וכוחות מטורפים לשמוח ולשמח אנשים.

בכל שנה בחג פורים, כשהיה מסיים את הסעודה הגדולה בדובאי, היה מיד טס להוריו בירושלים כדי לכבד אותם ולנצל את השמחה של החג עד הרגע האחרון. אני יודע באופן אישי כמה הוא היה מחכה כל שנה לפורים בירושלים.

צבי לא ראה מעולם פחד בעיניים. כשהתגייס לצבא היה בהתחלה בענף הלוגיסטיקה, ואז ביקש לעבור לקרבי. ובאמת הוא עבר לגבעתי ונעשה לוחם. זה היה חלק מהכיוון של החיים שלו - תמיד נלחם והיה בשביל עם ישראל בכל מקום.

בשמיני לאוקטובר בשנה שעברה, למחרת שמחת תורה, דיברנו ושאלתי אותו אם הוא מגיע לארץ להתגייס למילואים. הוא התחבט מאוד, ובסוף החליט שהוא נשאר על משמרתו. ההחלטה הזו הייתה מאוד קשה לו, ובמשך כל השנה האחרונה הוא היה אומר לי: "תשמע, אני רואה חברים שלי שנלחמים, נפצעים ונהרגים, ואני רוצה להיות חלק מהם...". ההתחבטות נמשכה לאורך כל השנה - האם לחזור לארץ

לעזור ליהודי בדברים הכי טיפטיים

אלעזר ברגר, יועץ קולינרי

היהודים, את הצרכים של היום יום ושל הרגע הזה. וזה משהו שלא כל אחד ניחן בו, רק יחידי סגולה.

פעם אחת נתקענו בשדה התעופה בערב שבת בגלל שהמחשבים קרסו, והבן אדם חיכה ממש עד הדקה האחרונה כדי לחלץ אותנו משם ולדאוג לכל היהודים למזון כשר לשבת, לחלות וליין לקידוש. זה מה שצבי היה. הבן אדם הזה שרק עוזר לאנשים, מקשר בין אנשים ודואג שיעזרו לאנשים אחרים.

צבי יקירי. אין, אין לי מילים. היה סגור לאשתך שהייתה קשורה אליך באהבה ללא גבולות, שנתנה לך להיות מי שאתה, הכילה והעצימה את כל העוצמות שבך. הייתם זוג מהשמים, והשילוב שלכם בין עולם החומר לעולם הרוח נעשה באלגנטיות שכזו שפשוט חסרה בעולם שלנו. אח אהוב ויקר, לעולם לא אשכח אותך!

מי שמכיר אותי יודע שאני לא מרבה לכתוב את אשר על ליבי. אבל הפעם אני מרגיש צורך עז לכתוב על חבר ואח יקר שלי, למרות שכל מה שאכתוב לא יספיק אפילו לא מעט להסביר מי הוא היה.

צבי היה אדם שכל כולו טוב, בכל קנה מידה. איש ישר ש'מגזריות' זו מילה גסה עבורו, איש שלא ספר אף אחד בעולם הזה מלבד צדקת דרכו, ואיש של ערכים ועקרונות שהובילו אותו אך ורק לדברים טובים. לצערי הרב, בני העוולה הללו ידעו איזו דמות הם רוצחים. יש בי כאב גדול על שהם גזלו מאיתנו אדם שהיה ללא ספק מהאנשים שיכלו להגיע ללב ליבה של החברה הישראלית ולעשות בה סדר באחדות ובאהבת ישראל. נלקח מאיתנו חלק מהלב הפועם שחסר כרגע במדינה שלנו.

בתחום האישי והמשפחתי, אני יודע שההורים שלו היו תמיד בראש מעייניו. אני זוכר שפעם אחת הוא הגיע לארץ לשבת חתן של חבר טוב בשכונת נחלאות, והוא החליט שהוא מגיע לארץ בערב שבת, עורך סעודת שבת עם ההורים בשכונת רמת שלמה, ובבוקר הולך ברגל משם לעלייה לתורה בנחלאות. אמנם הוא הגיע לכבוד השבת חתן של החבר, אבל הוא לא ויתר אף פעם על הזמן שהוקדש להורים שלו ועל היחס שלו אליהם.

בתחום שבין אדם לחברו, הביטוי החזק שלו היה כבעל חסד עצום, כאמור. בתפקידי אני פותח מסעדות בעולם ומשמש כיועץ קולינרי. הכרתי אותו כשבאתי לסייע בפתיחת מסעדה כשרה באמירויות, וצבי עזר לי בכל דבר שרק ניתן להעלות על הדעת - במזון כשר, במציאת עובדים, שיהיה לי וייב טוב... ובכלל הוא דאג שתמיד יהיה כיף סביבו ושנאנשים יהיו שמחים תמיד. אני זוכר אותו וניגש באופן טבעי למישהו ושואל: "למה אתה עצוב? בוא נרים 'לחיים', בוא נתעודד. הכל בסדר, הכל עובר, בוא נשמח ונהנה". זה היה המוטו שלו: ממש להיות בשמחה תמיד, ולעזור לכל יהודי בדברים הכי טיפטיים לכאורה. אני יודע שזה נשמע קל, אבל באמת זה הדבר הכי קשה. להוציא כסף ולתרום בניין למוסד מסוים, זה הדבר הכי קל. תרומה - נגמר. הקושי הוא בלתרום את השוטף, את האחזקה של המקום, וזה בדיוק מי שהוא היה - הוא דאג להחזיק את השוטף של

BLACK SALE

חגיגה של הטבות ומבצעים בחשמל הקרן

קומקום מתנה
Moulinex זכוכית אלגנטית

מגהץ טאפל
SV8111 2800W- דגם 1.8 ליטר, 6.2 באר, תוצרת צרפת

תק 950 ₪

חבילה מיוחדת דוידסון פרמיום
מיבש כביסה 7 ק"ג, עיבש ציסור

מכונת כביסה 6 ק"ג, דגם 60, דירוג A, תכונות קצרות

תק 1,850 ₪

שואב שוטף ג'ימי
HW9 Pro Max דגם

שואב Baseus A3 מתנה לרכב ולמסילות Pa 12,000 עוצמתית ביותר

תק 1,970 ₪

מקרר סאטור
דגם 490, ללא קרח

טכנולוגיה לפיזור אוויר במהיר *

תק 2,290 ₪

מייבש כביסה 8 ק"ג
ללא צינור, 15 תכונות ייבוש פתח ענק, דלת אטומה, שירות ואחריות אלקטרה

תק 1,300 ₪

מכונת כביסה בוש
anti-stain בטכנולוגיה

דגם WGG24401 9 ק"ג, לטיפול בארבעת הסתמים הקשים

תק 1,000 ₪

מכונת כביסה Machon
דגם MW6110 10 ק"ג, שירות ואחריות תדיראן

שנה מלאה 4 שנים אחריות רחבה *

תק 1,000 ₪

מזגן 2 כ"ס
דגם ספקטור, פיזור אוויר באידי

שירות ואחריות תדיראן

תק 2,990 ₪

מזגן 1 כ"ס האייר
11Buz דגם

עצמתי וישקט במיוחד

תק 1,490 ₪

מקרר שארף
דגם 4 זכוכית שחורה

דגם 8435 *

תק 3,970 ₪

מקרר אמקור
דגם 550, תקן טרופי Class-T *

תק 2,700 ₪

רשת מוצרי החשמל הזולה ביותר במגזר החרדי
עפ"י סקר אומניבוס אסקריא 2024

מבית נחל בני ישיבות

מוקד הזמנות ארצי: *2757 WWW.KERENBY.CO.IL

אספקה מהירה
בזכות חלקי הארץ

אפיקומב

נכתב בספק ליתרון המבצע. מתוקים עד כיסאם. 24 שעות שירות לקוחות. חומר המוקד לטובת המערכת. חומר המוקד לטובת המערכת. חומר המוקד לטובת המערכת.

מבית נחל בני ישיבות	מדינת ישראל רבי טרפון 25	נתיבות יוסף סמול 10 (קריסטל)	חיפה ברכת משה 29	אשדוד אליעזר בן הורקנס 16	בית שמש נחל יצחק 8 (מתחם)	ביתר עילית החווה מלובלין 35	ירושלים מלכי ישראל 53 גאולה	סניף ראשי ב"ב רבי עקיבא 29
---------------------	-----------------------------	---------------------------------	---------------------	------------------------------	------------------------------	--------------------------------	--------------------------------	-------------------------------

שלם וקח עוד היום אצלך בבית

מחסני חשמל

הרשת הזולה והמשתלמת בישראל

BLACK FRIDAY

רכישת תווי מחסני חשמל באמצעות מטבעות דיגיטליים (קריפטו)

התחייבות למחיר הזול ביותר!!

מחיר בהפתעה מתפרסם בסניפים ובאתר

מסכים 32"-98"

התחייבות למחיר הזול ביותר!!

CHiQ Hisense SAMSUNG LG TCL PHILIPS

מחיר בהפתעה מתפרסם בסניפים ובאתר

מחשבים ניידים

התחייבות למחיר הזול ביותר!!

hp Lenovo acer ASUS DELL Apple Authorized Reseller

מחיר בהפתעה מתפרסם בסניפים ובאתר

APPLE Apple Authorized Reseller

מחיר בהפתעה מתפרסם בסניפים ובאתר

סמארטפונים

התחייבות למחיר הזול ביותר!!

LG NOKIA ONEPLUS realme SAMSUNG oppo

מחיר בהפתעה מתפרסם בסניפים ובאתר

גיימינג וטכנולוגיה

התחייבות למחיר הזול ביותר!!

JBL RAZER steelseries DRAGON logitech ASUS SONY XBOX CORSAIR elgato

מחיר בהפתעה מתפרסם בסניפים ובאתר

קורקינטים

QUICKER RIDER mi

מחיר בהפתעה מתפרסם בסניפים ובאתר

מזגנים ומוצרי חימום לחורף

התחייבות למחיר הזול ביותר!!

ELCO FAMILY TORNADO ELECTRA TADIRAN

מחיר בהפתעה
מתפרסם בסניפים ובאתר

מקררים ומקפיאים

התחייבות למחיר הזול ביותר!!

Blomberg gorenje HITACHI SAMCOR Hisense אלקטרה Haier LG SAMSUNG SHARP

מחיר בהפתעה
מתפרסם בסניפים ובאתר

מכונות כביסה וייבוש

התחייבות למחיר הזול ביותר!!

Blomberg Midea ZANUSSI SIEMENS Whirlpool Miele SAMSUNG LG אלקטרה BOSCH

מחיר בהפתעה
מתפרסם בסניפים ובאתר

מדיחי כלים

התחייבות למחיר הזול ביותר!!

Blomberg SAMSUNG Whirlpool BOSCH Midea אלקטרה SIEMENS

מחיר בהפתעה
מתפרסם בסניפים ובאתר

תנורים וכיריים

התחייבות למחיר הזול ביותר!!

Midea gorenje DeLonghi ZANUSSI Miele BOSCH AEG אלקטרה Sauter Electrolux

מחיר בהפתעה
מתפרסם בסניפים ובאתר

מיקרוגלים טוסטרים וקומקומים

התחייבות למחיר הזול ביותר!!

Sauter LG Midea אלקטרה SAMSUNG

מחיר בהפתעה
מתפרסם בסניפים ובאתר

מיקסרים ובלנדרים

התחייבות למחיר הזול ביותר!!

magimix NINJA kMix DAVO Sauter KitchenAid KENWOOD אלקטרה

מחיר בהפתעה
מתפרסם בסניפים ובאתר

שואבי אבק

התחייבות למחיר הזול ביותר!!

mi dyson dreame roborock ecovacs JIMMY eisele tineco

שעות פתיחה: בימים א'-ה': 09:30-22:00 שישי וערב חג: 09:00-15:00 מוצאי שבת וחג: חצי שעה מצאת השבת עד 23:00

PAYNGO.CO.IL

בתוקף עד- 30.11.24 או עד גמר המלאי, המוקדם מביניהם | ט.ל.ח. | מינימום מלאי 10 יחידות, בכפוף לתקנון המופיע בחנויות | התחייבות למחיר הזול ביותר כנגד כל הצעת מחיר רשמית על אותו הדגם ובאותם תנאים | אין כפל הנחות ומבצעים

☎ *5018

WANTED!

המבוקשת ביותר: השכפ"ציצית

40 ימי התפילה בכותל נענו משמיים, ומכתב הפיטורין הגיע • אלפי כפות ידיים של מאות מתנדבים מעשרות קהילות על פני הגלובוס לא מפסיקות ללפף את הכריכות שוב ושוב • ואחרי 100,000 קשירות אף אחד כבר לא יודע מי קושר כאן את מי • אלי פאש, המנצח על המיזם 'ציציות לצה"ל', מספר על המג"ד שניצל מאש כוחותינו, הדייל שהתחנן על נפשו והאלוף שרצה להתגונן בכניסה לקיבוץ • בינתיים: הציצית, הכוכבת הגדולה של המלחמה, ממשיכה לטבור שיאים

בניה זית

שתוך כדי הקרבות הציצית יצאה החוצה, ואז לוחם יס"מ ושמו ניסים צעק שיש לי ציצית ושלא יירו עליי". הצוות התקרב, וכשהבינו שמדובר בחייל פינו אותה מהשטח עד שהגיע לטיפול מציל חיים במרכז הרפואי ביילינסון.

מברשות שיניים וציציות

סיפור ההצלה של סא"ל גיא בזכות הציצית התרחש בתחילת המלחמה, ותרם תרומה משמעותית לגלי ההתעוררות העצומה לבקשת זהות יהודית וחיבור לקדושה שהתעוררו בעם ישראל. בעקבות הסיפור הזה וסיפורים נוספים, החל לעלות מהחיילים בשטח - מכל המגזרים והגילים - ביקוש אדיר לציציות. בין יוזמות ההתנדבות הרבות שהופיעו עם תחילת המלחמה, התפתחה גם יוזמה שעברה כמה גלגולים ונקראת כיום "ציציות לצה"ל", אותה מנהל ומוביל אלי פאש (51) משכונת קטמון בירושלים.

"כבר מתחילת המלחמה, ועוד יותר אחרי שהתפרסם הסיפור על החייל שניצל בזכות הציצית, התחיל הביקוש לציציות" מספר אלי. "בבית הכנסת בו אני חבר התחילו לרכוש תרומות ציוד מיד עם פרוץ המלחמה, ושלחו אותו לכל חיילי המילואים שהוקפצו - סבונים, מברשות שיניים ועוד חפצים כאלה ואחרים. מפה לשם גם הגיעו כמה ציציות ששלחנו אותם לרבנות הצבאית. השלב הבא היה כשהגיע תורם לרבנות הצבאית והעניק תרומה של 15,000 (!) ציציות, ואז הרבנות - שידעה שהתעסקנו עם ציציות - ביקשה שנתגייס לקשור אותן".

מאז אותה כמות ראשונה של ציציות, החליט אלי שהוא מפסיק את כל שאר עיסוקיו ומקדיש את זמנו רק לפרויקט "ציציות לצה"ל" שעובד יד ביד עם הרבנות הצבאית. מאז ימי תחילת המלחמה הפרויקט רק הולך ומתרחב, במטרה לספק את הדרישה למצוות הציצית בקרב חיילינו.

איך קרה שהחלטת לשים כל דבר אחר בצד לטובת הפרויקט הזה?
"האמת היא שהצד שלי בסיפור הוא השגחה

עד עכשיו סיימנו קשירה של 94 אלף ציציות, ואנחנו עם הפנים קדימה להפיק את 60 אלף הציציות הבאות, כך שהפרויקט רק גדל וממש לא בכיוון לעצור. מאז התרומה הראשונה, הרבנות הצבאית היא שממנת את הבגדים והפתילים ומספקת לנו אותם

בתחלה בתור מחבל. "השוטרים התחילו לצעוק ששוכב שם מחבל ממולךד, כי הייתי לבוש בבגדים אזרחיים עם חולצה שחורה". מה שהציל את גיא ממוות מאש כוחותינו, הייתה לא אחרת מאשר הציצית שלו. "אני לא הולך עם ציציות בחוץ בדרך כלל, אבל כנראה

מבחינתי, כששמעתי שמחבלים פשטו על מוצב סופה, זה היה כמו לשמוע שהמחבלים נמצאים אצלי בסלון של הבית". כך מתאר סגן אלוף גיא מדר, מפקד גדוד הסיוור המדברי של גבעתי, את הבוקר של שמחת תורה אשתקד.

"כל הגדוד היה בחופשה 'רגילה' למשך חג סוכות, ואנחנו היינו בחג אצל ההורים של אשתי ביישוב מיתר", הוא משחזר. זמן קצר אחרי שהתחילו האזעקות, טלפן גיא לחמ"ל כרם שלום ונוכח לדעת שיש פשיטה על אזור מוצב סופה. הוא החליט לצאת לדרך לכיוון עוטף עזה כשהוא מצויד באקדח בלבד, כשתוך כדי נסיעה הוא מנסה להקפיץ את הגדוד שלו. אחרי שפגש בדרכו כמה ניצולים שברחו מאזור מסיבת הנוכה, הוא הגיע לצומת עלומים. שם ראה פצועים והרוגים ונעצר לסייע, ושם גם נכנס לטווח האש של המחבלים. לאחר זמן, כשמדי פעם יריות שורקות מסביב, הגיעה למקום סוואנה של שוטרי יס"מ. "עצרתי אותם כדי שלא ייכנסו למארב מחבלים שנמצא בהמשך הכביש, והם באמת פרקו מהרכב והצטרפו אלינו", מספר גיא. הם התמקמו משני צידי הכביש, עד שראו לפתע רכב פרטי שכנראה נגנב מהמסיבה, כשמחבלים בתוכו: "לא הבנו שיש בפנים מחבלים עד שהם הגיעו ממש אלינו. השוטרים פתחו באש, אבל הרכב הצליח לחמוק והמשיך בנסיעה לכיוון קיבוץ סעד".

בהחלטה של רגע בחר גיא המג"ד לרדוף אחרי הרכב של המחבלים. הוא זינק לאוטו שלו והתחיל בנסיעה, ובאופן ספונטני הצטרף אליו שוטר יס"מ - רן גואלי הי"ד. יחד הם רדפו אחרי המחבלים, עד שנעצרו לחלץ פצועים מתחנת הדלק ליד כיכר סעד. רן, שעמד בקשר עם הצוות שלו שנשאר בעלומים, ביקש מגיא לחזור לאזור הקרב בעלומים, וכך עשו. "באזור צומת עלומים נכנסנו למארב. הרכב שלפנינו חטף RPG ואנחנו ספגנו יריות מכל כיוון אפשרי. עברנו את צומת עלומים בנסיעה בין רכבים שרופים, כשפתאום אני רואה על הכביש מולנו יותר מעשרים מחבלים. נתתי גז ועברנו דרכם, אבל הם פתחו עלינו כאש תופת וכל האוטו התפרק. רן ואני חטפנו כדורים והאוטו נדפק. בשלב הזה אני מנסה לתת גז ואין גז".

הרכב המשיך בגלישה עד סוף הירידה, שם גיא ורן ירדו מהרכב והסתתרו בין שיחים בתעלה לצד הכביש. הם טיפלו בפציעות שלהם ושמו לעצמם חוסם עורקים. "בשלב מסוים התפצלנו, אני המשכתי דרומה ונשכבתי מאחורי שיבר מים. במשך זמן רב התמקמו לידי שני טנדרים עמוסים מחבלים, אבל תודה לא-ל הם לא ראו אותי". באותו זמן, רן המשיך להילחם ממקום המסתור שלו וחיסל למעלה מעשרה מחבלים, עד שלבסוף נחטף לעזה ונהרג.

אחרי כארבע שעות שכיבה, גיא התקדם לעבר הכביש בזחילה. בחסדי ה', בשלב הזה הגיע למקום צוות של היס"מ, שזיהה אותו

להדריך את מי שצריך הדרכה איך לקשור, ובסופו של דבר להחזיר את הציציות לצבא כשהן מוכנות לשימוש. בערך פעם בשבוע באים מהצבא לאסוף ממני סדר גודל של 1200 עד 1500 ציציות".

מדובר בקבוצות של מתנדבים?

"כן, מדובר בהרבה אנשים שעובדים לגמרי בהתנדבות. יש קבוצות קשירה בירושלים, מודיעין, בית שמש, גוש עציון, תל אביב, נתניה, רעננה, וגם קהילות בחו"ל בחמש מדינות שונות - ארה"ב, קנדה, אוסטרליה, אנגליה ודרום אפריקה. אנשים באים לקשור ציציות, ויש כל הזמן דיבור על ההתקשרות הנפלאה של החיילים שלנו עם הצד הנכון, צד הקדושה. הקשר שנוצר הוא גם, במובן מסוים, בין המתנדבים שבאים לקשור לבין החיילים בשטח שנהנים מהעבודה של המתנדבים. כך בעצם אנחנו יוצרים קשרים - תרתי משמע, ומתקשרים עם כל עם ישראל באהבה".

איך הגעת לכל כך הרבה מתנדבים, ובכזאת פריסה רחבה?

"הכל התחיל בקבוצות ווצאפ שקמו בתחילת המלחמה, ובהמשך דרך פרסום בקבוצות התנדבות ותיקות יותר בפייסבוק או בווצאפ - 'ואלנטאג' פור ישראל', למשל ועוד אחרות. כשהעבודה הלכה והתרחבה, פרסמנו יותר את היוזמה וכך באים אנשים מכל מיני מקומות להצטרף לקשירה - מישיבות מסמינרים ועוד. כך גם מדי פעם יש את היהודי התורן שמגיע מחו"ל לביקור בארץ, מתלהב מהפרויקט ומשווק את זה לקהילה שלו, כשברוך כלל מדובר ביהודים שרק מחפשים איך לתרום לעם ישראל. בן אדם כזה יוצא עם 150 סטים בחזרה לחו"ל, דואג שיקשרו שם את הציציות ומחזיר את הבגדים המוכנים יחד עם חבר הקהילה הבא שמגיע לארץ".

ציצית בלי כיפה

למרות התארכות המלחמה, נראה שהביקוש לציציות ממש לא יורד, אולי אפילו עולה. "לא עובר שבוע בלי שאני אישית מקבל שיחת טלפון מאיזשהו חייל, רס"פ או רב צבאי שמבקש עוד 500 או 1000 ציציות", ממשיך אלי לספר. "למרות שבאופן עקרוני הם צריכים לעבור דרך הרב החטיבתי ודרך הרבנות הצבאית, כי בסופו של דבר לא מדובר בבגדים שלי אלא של הצבא, בכל זאת יש כזאת דרישה שלא תמיד יש סבלנות לחכות... יש עכשיו גם גיוסים בהיקף רחב יותר, ולמשל רק לגיוס נובמבר השנתי ביקשו עוד 20,000 ציציות".

אתה שומע קצת סיפורים על הציציות הללו את תגובות לפעילות שלכם?

"טוב, האמת היא שקודם כל רואים אותן בכל מקום. אפשר ללכת בכל קניון ממוצע במדינה ולראות חיילים עם ציציות בחוץ, אבל בלי כיפה על הראש. יום אחד פגשתי ברכבת חייל כזה, עם ציציות בחוץ ובלי כיפה והתחלתי לראיין אותו. הוא לא הסכים שאצלם את הפנים שלו, אבל כן הסכים לדבר ואמר לי שהוא הרגיש שהציצית היא השכפ"ץ

אחראי ולגיסטי. מכיוון שיש לי רקע בניהול של מלאי ולוגיסטיקה באתי לסדר להם את כל המלאי. כך, שכשהגיעה התרומה של 15,000 ציציות, הייתי צריך לנהל את האירוע של הקשירה והשינוע שלהן חזרה לרבנות הצבאית. המתנדבים האחרים היו צריכים לחזור לעבודה, אבל אני הייתי פנוי".

את האחריות על הפרויקט של הציציות נטל על עצמו אלי בהתנדבות, אבל הוא מדגיש שכל העוסקים בצרכי ציבור באמונה, הקב"ה משלם שכרם: "בעקבות הפיטורים שלי, קיבלתי שישה חודשים ביטוח לאומי ואחרים חמישה חודשים של פיזיונים מכמה כיוונים, כך שעד עכשיו דאגו לי משמים למשכורת. כך ראיתי ב"ה איך התפילות שלי להיות צינור לגמילות חסד ואהבת חינוס התקבלו ברצון, וגם מבחינת פרנסה הכל הסתדר בטוב".

קושרים ונקשרים

מאז תחילת המלחמה נראה שההתלהבות של ההתנדבויות השונות קצת דעכה בינתיים. מה המצב מבחינת "ציציות לצה"ל"?

"אני יכול לספר שמתחילת המלחמה עד עכשיו סיימנו קשירה של 94 אלף (!) ציציות, ואנחנו עם הפנים קדימה להפיק את 60 אלף הציציות הבאות, כך שהפרויקט רק גדל וממש לא בכיוון לעצור. מאז התרומה הראשונה, הרבנות הצבאית היא שממנת את הבגדים והפתילים ומספקת לנו אותם. התפקיד שלי הוא לארגן את קבוצות הקשירה של החוטרים,

פרטית של ממש. כחודשיים בערך לפני תחילת המלחמה השתתפתי בחבורת לימוד של 'מסילת ישרים' ותורת הרב קוק בנושא כוח התפילה. בעקבות הלימוד, החלטתי ללכת לכותל כל יום במשך ארבעים הימים שלפני ראש השנה. התפללתי אז על שני דברים: אחד, שאמצא מקום יותר יעיל לפרנסה, בגלל שהיו לי אז בעיות במקום העבודה; והשני, שתהיה לי אפשרות להיות צינור לגמילות חסדים ואהבת חינוס".

הבקשה השנייה שעליה מדבר אלי, נבעה מהמתיחות הפנימית ששררה בארץ לפני פרוץ המלחמה: "בתוך כל ההפגנות והמריבות הייתה תחושה חזקה שאם אנחנו רוצים לרפא את עם ישראל, צריכים יותר גמילות חסד ואהבת חינוס", הוא משתף בתחושות של אותם ימים, "ולכן ביקשתי מה' שייתן לי להיות צינור לטוב גדול".

כשבוע לאחר פרוץ המלחמה, הבוס הקודם של אלי הודיע לו שהוא מפוטר. בדיקה של הצעת עבודה חדשה ומכניסה יותר, כמנהל מרכז מבקרים של יקב, הוקפאה גם היא בעקבות מצב המלחמה, וכך התברר לאלי שעיתותיו בידו להחליט: "בעל היקב סיפר שהבנייה והפיתוח של המקום נעצרו לגמרי, כי כל הערבים שעבדו אצלו לא יכולים לבוא יותר, והעובדים היהודים יצאו כולם למילואים ומי יודע מתי יחזרו. אחרי התשובה הזאת, החלטתי לחזור לחמ"ל ציוד שנפתח בבית הכנסת שלנו. התקשרתי לשאול במה אפשר לעזור, והתשובה שקיבלתי הייתה שצריכים

הכי טוב, והיא נותנת את הממד של הרוחניות שנוסכת כוח להמשיך להילחם. ברור שבזמן הגאולה כולם ישמרו את כל המצוות, והציצית שמוזכרת את כל המצוות היא כנראה ההתחלה של העניין הזה.”

מה עם סיפורי קרבות? יש גם כאלה?

”כאלה סיפורים לא פגשתי מעצמי, אבל שמעתי מאחרים. היה רב שהגיע אלי לקחת 1000 ציציות כדי לקשור יחד עם קבוצה בבית הכנסת שלו. זה היה כמה חודשים אחרי תחילת המלחמה, ושאלתי אותו למה הוא בא רק עכשיו להתחיל עם הציציות. הוא סיפר שהוא בא בעקבות סיפור ששמע מחייל פצוע בתל השומר. הוא הלך לשם לבקר חיילים ולשמע את הסיפורים שלהם. חייל אחד סיפר לו שאין לו שום קשר מעשי ליהדות, אבל כשהוא ראה הרבה חבריה עם ציציות הוא הרגיש שגם הוא רוצה להיות 'בקשר' והשיג לעצמו ציצית.

”יום אחד, בזמן השירות בעזה, הוא ועוד חבר יצאו לסיור. באמצע הסיור נפל לפנייהם פצמ"ר, שבנס לא פגע בהם. אחרי כמה שניות הוא הסתכל על החבר שלו ושאל אם הכל בסדר. החבר היה נראה בסדר וגם ענה: "אני בסדר, אבל מה איתך? אתה מכוסה כולך בדם!!" התברר שהחבר שלו לבש ציצית, ורסיסים של הפצמ"ר נתלו על הבגד של הציצית, ממש מעל חוט השדרה שלו; לעומתו, הוא עצמו, למרות שלקח לעצמו ציצית, באותו יום לא לבש אותה, בגלל שהייתה צריכה כביסה אחרי חודש שהלך והזיע בה יום יום. כך שלחבר היה שכפ"צ, אבל הוא היה בלי... כך אירע אמנם בהתחלה הוא לא הרגיש דבר, אבל הסתבר שהוא התמלא רסיסים ונזקק לטיפול. החבר שלו ניצל בנס, כנראה בזכות הציצית.”

ציצית ביטחון

”שמעתי על מקרה אחר, מוסיף אלי לשתף בסיפור-ציצית, "מרב שמתגורר בחו"ל, והוא כתב לי באנגלית את הסיפור שלו. הוא ביקר

אפשר ללכת בכל קניון ממוצע במדינה ולראות חיילים עם ציציות בחוץ, אבל בלי כיפה על הראש. יום אחד פגשתי ברכבת חייל כזה, עם ציציות בחוץ ובלי כיפה והתחלתי לראיין אותו. הוא לא הסכים שאצלם את הפנים שלו, אבל כן הסכים לדבר ואמר לי שהוא הרגיש שהציצית היא השכפ"ץ הכי טוב, והיא נותנת את הממד של הרוחניות שנוסכת כוח להמשיך להילחם

בארץ בקיץ האחרון, ובטיסה חזרה לחו"ל ניסה לתפוס תנומה. פתאום אחד הדיילים הגיע אליו ושאל אותו: "סליחה, אתה רב?" אז הוא הבין שהוא כבר לא יישן במהלך הטיסה... ועורר את עצמו כדי לדבר עם הדייל. התברר שהדייל הזה סיים לא הרבה לפני כן את השירות הסדיר שלו, ורצה לטייל בעולם. זאת הסיבה שהוא הלך להיות דייל, כדי להגיע לכל מיני מקומות בעולם. כשפרצה המלחמה, הוא חזר כדי להתגייס כמילואימניק, והיה יחד

עם חברה שנכנסו בעזה לכל בור וחור כשכל הבתים ממולכדים יותר או פחות.

”הבחור הדייל סיפר, שבכל פעם שהיו צריכים לפרוץ למבנה, כולם היו בפחד – מי יודע מה מחכה להם בפנים. רק שני חיילים מהמחלקה, הרוסים היחידים – לא פחדו. לפני כל כניסה כזאת הם קראו פרק תהילים, ואחר כך נכנסו בלי פחד פנימה. הבחור שאל אותם, איך זה קורה שהם לא מפחדים כמו שכולם באופן טבעי נוטים לפחד? הם ענו לו שזה בזכות התהילים והאמונה בה'. הוא אמר להם שגם הוא רוצה ביטחון, אז הם ענו לו שייקח ציצית וילבש אותה כל יום.”

זה באמת עזר?

”כן! הוא הלך עם הציצית כל הזמן והרגיש בטוח ממש. הוא כל כך הרגיש טוב עם זה, עד שהחליט ללכת איתה גם באזרחות. עם הזמן שעבר, הבחור כבר פחות התמיד בלבישת הציצית, ובדייק בזמן שפגש את אותו רב הוא נקרא לסבב נוסף של שירות בעזה, והוא סיפר שזאת הבעיה: 'הרב, אני לא יודע מה לעשות! התקשרו אלי עכשיו שאחזור למילואים, אבל אני חייב ציצית! אתה רב, אז אולי יש לך ציציות בשבילי?...’

”אותו רב ענה לו שהם עומדים לנחות בניו ג'רזי בשלוש לפנות בוקר, ולא נראה לו שיש מקום לקנות בו ציציות בשעה כזאת, אבל הוא יוכל לתת לו סט מיותר שיש לו על המטוס אתו. בהשגחה פרטית, היה לו סט שאשתו ארזה לו בתיק כדי שיביא למי שצריך ציציות מהודרות, והוא נתן אותו לחייל. הרב שבעצמו הבין כמה הדבר חשוב, התיישב לכתוב לי על כך ובהמשך גם הגיע אלי כדי לקחת סטים ולהשתתף במצווה.”

סיפור נוסף שאלי מזכיר, הוא סיפורו של האלוף במיל' נועם תיכון: "ביום שמחת תורה הוא יצא מהבית שלו כדי לחלץ את בנו שהיה נצור עם אשתו ובנותיהם הקטנות בממ"ד בבית שלו בנחל עוז. בדרך לא דרך, כשהוא מצטרף למחלצים וללוחמים, הוא הצליח להגיע עד נחל עוז. בכניסה לקיבוץ, הוא ביקש מחיילי צוות של דובדבן שהיו שם, שיתנו לו איזה בגד צה"לי כדי שלא יחשבו שהוא מחבל, כשהוא לוחם כך בלי מדים. הבגד היחידי שמצאו לתת לו הייתה ציצית צבאית של אחד החברה הדתיים. לאחר מעשה, הוא סיפר שזאת הייתה הפעם הראשונה בחיים שהוא לבש ציצית, וגם הוא היה שותף להרגשה שהבגד הזה מעניק לו הגנה בתוך התופת של הקרבות בתוך הקיבוץ.”

אלי פאש לא מתכוון להפסיק עם עניין הציציות, כל עוד המלחמה לא הסתיימה: "החיילים שומרים עלי מבחינה גופנית, אז אני עושה כל שביכולתי לתת להם שמירה רוחנית. במשך המלחמה היו לי הרבה בני משפחה בשירות פעיל – אחיינים, בני דודים ועוד, כך שהרגשתי מאוד קרוב לכל לוחם ולוחם, ושמחתי לתת להם את השמירה הזאת. אלה המילואים שלי! אמנם הם לא רשמיים ולא על מדים, אבל אלה מילואים. זה מה שאני יכול לעשות למען החיילים ולמען עם ישראל, ואני אעשה זאת ככל יכולתי.” ■

בחמלה, באמונה // הרבנית דינה וישצקי

שליחת חב"ד באוקראינה

ולא קל, אבל בכל רגע מאתגר לאורך כל השנים, מאז ועד היום, אני אומר לעצמי: הרב אמר שאני פוטנציאל, הרב אמר שבורא עולם העניק לי הרבה מתנות, אז קדימה! כך צלחתי את הלימודים בבית הספר ובטכניון ואת אתגרי החיים, ובעזרת ה' עם המשפט הזה אמישך ואתקדם."

התרגשנו מאוד, בעלי ואני וחברי הקהילה שעמדו והקשיבו למונולוג המרגש הזה. ואז הבנתי: אלה המשפטים החשובים שילדינו צריכים לשמוע בכל יום. אלה מילים שיכולות לשנות מסלול חיים. עלינו לשנן אותן לעצמנו, לילדינו, לתלמידינו ולכל הסובבים אותנו במשפחה ובקהילה.

אילו ידעתם

כתב הרבי מלובביץ' באחד ממכתביו:

ההתחלה של הבוקר של יהודי היא, שכאשר הוא קם משנתו הוא אומר "מודה אני לפניך מלך חי וקיים שהחזרת בי נשמתך רבה אמונתך". היינו

שהוא מכיר בכך שהשם יתברך הוא בעל הבית ומושל על העולם בחמלה רבה. כלומר, דרישותיו של השם יתברך מאדם (בכלל) ויהודי בפרט, הרי הוא – ברוך הוא – דורש רק מה שיכולים לעשות. ליתר דיוק, מה שנדרש מיהודי, בוודאי באפשרותו לבצע בזמן המתאים.

הקב"ה מחזיר לנו את הנשמה בכל בוקר, ובחמלתו הרבה נותן לנו את הכוחות למלא את התפקיד שמצפה לנו כאן בעולם.

אחת המשמעויות של הביטוי "רבה אמונתך" היא שהעובדה שהקב"ה מחזיר לאדם את נשמתו בכל בוקר מעידה על גודל אמונתו של הקדוש ברוך הוא בנו. "רבה אמונתך" – בנו! וכמאמר חז"ל: "א"ל אמונה, שהאמין בעולם ובראו". השם מאמין בעולם,

בטוב הגלום ביקום בכלל ובכל אדם בפרט.

כשאנו פוקחים את העיניים בבוקר, אנו מכירים בעובדה שבורא העולם השיב לנו את נשמתנו. כלילה הנשמה עלתה למרומים כדי לשאוב כוחות חדשים, וכעת היא שבה חדשה ורעננה לקראת משימת היום הבא. אם לתרגם את האמור למילים פשוטות, הקב"ה מביע בנו אמונה, נותן לנו כוחות ואומר לנו: אילו ידעתם איזה פוטנציאל טמון בכך! אילו ידעתם אילו מתנות קיבלתם מבורא עולם! אתם נהדרים! אתם יכולים להיות המצטיינים בכל תחום, בכל זמן ובכל מצב! רק תבטיחו שאתם מכירים בזה, ותעשו הכול שהיום לא ילך לאיבוד. תעשו הכול כדי לנצל ולמצות את הכוחות שיש בכך, את הפוטנציאל העצום הגלום בכך!

בשבילי, זו התפילה החשובה ביותר, בסיס הכוח לכל היום מדי יום: "מודה אני לפניך... שהחזרת בי נשמתך בחמלה, רבה אמונתך".

מה המשפט החשוב ביותר שאנו כהורים יכולים לומר לילדינו? מהן המילים שיכולות לשנות מסלול חיים אם נחזור ונשמיע אותן לתלמידינו, לסובבים אותנו, לקרובים שלנו וליקרים לנו?

לפני זמן לא רב השתתפנו - בעלי ואני - בחתונה של זוג שגדל בקהילה שבה זכינו להיות הרב והרבנית, כשלוחי הרבי מלובביץ'. בעלי התבקש להיות הרב מסדר הקידושין בחתונה. בגלל המלחמה שעדיין מתנהלת באוקראינה, עזבו רוב המשפחות שומרות המצוות את המדינה והחתונה נערכה בירושלים. בחתונה השמחה והמרגשת הזאת קיבלתי באורח לא צפוי מענה לשאלות הללו.

החתן, שמעון, בחור מרשים, משכיל ויפה תואר, בוגר מוסדות החינוך שזכינו לייסד ולנהל, התרפק בהתרגשות על בעלי שזמן רב לא ראהו, וחלק איתנו תוכנה שסיפקה לי את התשובה:

דונייצק, אוקראינה, שנת תשס"ח (2008). שמעון, נער בן 12, נולד למשפחת מצוקה בעיירה קטנה ונחשלת, ובשנותיו הראשונות גדל בתנאי עוני מחריד.

כילד צעיר הגיע ל"בית החם לילדים", אחד מן המוסדות שזכינו לייסד בעיר דונייצק. שמעון היה ילד כישרוני מאוד, ואף על פי כן הדרך שלו להשתלבות בחיים נורמטיביים, בפנימייה, בבית הספר ובחברה, לא הייתה קלה. הוא היה ה-"trouble maker" הבלתי מעורער של המוסד החינוכי.

כיום, בגיל 28, שמעון הוא אדם מצליח ברוך ה'. הוא סיים את לימודיו בטכניון בהצלחה רבה, עובד בתפקיד מבטיח בחברת הייטק ומתפרנס בכבוד.

איך התרחש המהפך בחייו? מה יכול לשנות מסלול חיים של ילד עם רקע לא פשוט ובעיות התנהגות לכיוון ההפך - למסלול של לימודים, התמדה והצלחה?

"הרב", אמר שמעון לבעלי, "הכול התרחש בזכותך, אתה נוכח בכל יום בחיים שלי. בשנת 2008, כאשר שוב

חוללתי תעלול רציני בבית הספר, ההנהלה חרצה את גורלי לסלק אותי מבית הספר משום שאין מה לעשות איתי". נקראתי אז למשרד הרב. כל כך פחדתי. אני, נער בן 12, הולך להינזף אישית על ידי רב הקהילה. נכנסתי למשרד והצעת לי לשבת, הישרת אליי מבט ואמרת: 'שמעון, אילו ידעת איזה פוטנציאל טמון בך! אילו ידעת אילו מתנות קיבלת מבורא עולם! אתה נהדר! אתה יכול להיות המצטיין בכל תחום, בכל זמן ובכל מצב! אין משימה שתהיה גדולה על מידותיך... אני לא אתן שיוציאו אותך מבית הספר, אבל אתה, שמעון, תבטיח שאתה מתחיל להכיר, לנצל ולמצות את הכוחות שבך ואת הפוטנציאל העצום הגלום בך!'"

שמעון חיבק את הרב ואמר: "זו הייתה הפעם הראשונה ששמעתי על 'פוטנציאל שגלום בי'... בי? חשבת, מה יש בי? כלום וכלום, הרי אין מה לעשות איתי, בזה האמנתי מאוד. פוטנציאל שגלום בי היה בשבילי כמו משפט בסינית עתיקה. אבל המילים שלך חדרו. תהליך השינוי שלי היה ארוך

החורף, הקור העז והעבודה הפנימית שלי

טיפה טיפ לעונה הגשומה

ענבל אלחייאני

שָׁלֵף
וְתָשֵׁר
נָשִׁים
כּוֹתְבוֹת שִׁירָה

רעות נוימן

בְּרַכַּת רִבְקָה

לְעֵתִים,
לְאַחַר שָׁנִים עֲקָרוֹת,
שָׁנִים הָרוֹת תְּפִלוֹת,
נוֹלָדָת מִמֶּךָ יְשׁוּעָה.
שִׁמְחָה כְּפֹלָה
בְּאֶה לְעוֹלָם,
וְצִפְיָה נְעֻשִׁית לְהוֹדִיָּה.
וּבְתוֹךְ כֶּךָ,
לְעֵתִים,
מִתְרוֹצְצִים בְּקֶרְבְּךָ הַדְּבָרִים,
וְעֵלְיָךְ לְבַחַר
מֶה יוֹסִיף אֹר
וּמָה פָּחוֹת,
וְלִהְיֶיךָ תֵּלֶךְ הַבְּרָכָה
שֶׁתִּשְׁפִיעַ מְדוֹר לְדוֹר.

קוֹלָהּ שֶׁל אִמָּא
אוֹמֵר אֶהְבָּה.
לֵב שֶׁל אִמָּא יוֹדֵעַ.
יודעת אִם אֶת לֵב בְּנָה.
וְרַחֲמָנָא –
לְבָא בְּעֵי.

אֶךְ יֵשׁ הַחֲלָטוֹת
שֶׁצָּרִיךְ לְקַבֵּל.
כִּי אִם בְּאִמָּה
מִסְלִילָה אֶמוֹנָה
וּבְרַכָּה שֶׁתְּבֹא –
מְגִיעָה הִיא דְרָכָה.

אמותיו של ביתו הפנימי, להמשיך את העבודה העצמית תוך ניתוק עונתי ממה שהחורף מזמין. ניתוק שאם נמצל אותו כראוי יוביל בשלב מאוחר יותר אל התיקון (בחילופי אותיות), כלומר אל ניהול אינטראקציה עם הסביבה ממקום בריא ומתוקן הרבה יותר. ניתוק שיאפשר לנו את לידתנו המחודשת כתינוק, וממילא את הופעתנו המחודשת אל מול פני הסביבה. כך שאם נזכה בעונה הגשומה הזו לאפשר את המשכה התקין של אותה עבודה פנימית שהתחלנו חודשיים קודם לכן, נזכה לצאת החוצה חדשים, מתוקנים ונקיים הרבה יותר. בזכותנו תהיה אווירה שונה ומיוחדת בינינו לבין זולתנו.

ומה לגבי האוויר, אתם שואלים? לאוויר המטוהר יהיה אחראי החורף והגשם והרוחות שיביא עימו, הם כבר ינקו את כל הסביבה החיצונית בזמן שאנו נתכנס פנימה, כך שכאשר נזכה לצאת אליה היא תהיה נקיה ורוויה באוויר זך וגם באווירה טובה.

חורף גשום ובריא, מלא בעבודה פנימית.

טיפות הגשם לצד רוחות עזות וטמפרטורות נמוכות, הן סימנים מובהקים לכך שהחורף כבר כאן.

הרוחות לצד טיפות הגשם דורשות את התכנסותנו פנימה בין קירות ביתנו, על מנת לאפשר לגשם המבורך לערוך את מלאכת הטיהור בחורף.

מים, ביהדות, נושאים בחובם את אפקט הטיהור (מקווה, מי הגשם, תינוק במעי אימו), והטיהור הזה הוא בעל משמעות כפולה: חיצונית (טיהור האוויר) ופנימית (טיהור נפשי ונשמת).

לעיתים, כאשר נדרש טיהור שורשי, הוא מופיע גם כמבול. כידוע, שמו של חודש חשון בתורה הוא בול, על שם אותו מבול שהחל בחודש זה: "ובשנה האחת עשרה בירח בול הוא חודש השמיני" (מלכים א', ו, לח, פסיקתא זוטרית, לקח טוב בראשית ז, יא). והסיבה לכך שנחסרה האות מ' מהמילה מבול, מפני שהיא כנגד ארבעים יום שחסרו מן העולם (פסיקתא שם, וראו תנחומא נח, יא).

כשגשם בחוץ – אנחנו בבית

בחורף נמנעים מרבית האנשים מלצאת את בתיהם, והאינטראקציה עם הסביבה החיצונית פוחתת. עובדה זו מאפשרת לי להתכנס פנימה אל עצמי, ללא מסיחים חיצוניים, ולהעצים את העבודה הפנימית שלי, את החיבור בין האני (החלק המודע שבי) עם העצמי (החלק הלא מודע שבי).

רק מתוך העבודה העצמית והפנימית הזו, מתוך החיבור הנכון הזה שהחורף מאפשר את היווצרותו, אוכל לצאת שלם יותר אל סביבתי.

רק לפני חודש עסקנו בעבודת הטיהור פנימית, ובהשלת כל המסכים והמסיחים החיצוניים המפריעים לנו להתחבר בצורה נקיה לבורא. אפשרנו לעצמנו את היוולדתנו מחדש שהתרחשה תודות לחיבור אל מהותנו הפנימית. הסוכה, שהיא בגדר סוכת רחמים, בה שהינו שבעה ימים, הייתה לנו כרחם המגן על התינוק במעי אימו, ומכסה עליו כל זמן התהוותו והתפתחותו.

החורף מאפשר לכל אחת ואחד מאתנו להתכנס בארבע

ענבל אלחייאני M.A.
מטפלת מוסמכת ב-NLP, מיינדפולנס
ודמיון מודרך

THE INTERNATIONAL FOCUSING INSTITUTE

כּוֹתְבוֹת

הכשרה מקצועית (לימודי תעודה) בליווי תהליכים והעמקה אישית

בשיטת התמקדות

הקשבה פנימית דרך הלא

נלמד לזהות ולהקשיב לתחושות בגופנו ככלים להכוונה והשראה בחיי היומיום. להפוך חסימות ופחדים למצפן המכוון להתפתחות למחוזות חדשים ומפתיעים.

איזה מסלול הכי מתאים לך?

מסלול פרונטלי במושב שדה יעקב 15 מפגשים	מסלול אונליין בזום 15 מפגשים
--	------------------------------------

תחילת לימודים בדצמבר

יסכה שומר - מובילה הכשרות מקצועיות בתחום האינטימיות בשיטת עם אוניברסיטת בר אילן. מכשירה מטפלים בשיטת ההתמקדות כ-17 שנים מטעם המכון הבינלאומי להתמקדות בניו יורק

לפרטים נוספים והרשמה
יסקה: 054-4820636

קורס זה מהווה בסיס להסמכה מטעם המכון הבינלאומי להתמקדות בניו יורק

אני לא הולכת לרקוד את ריקוד ההישרדות הזה אתכם

"איך זה הגיוני שכל שבת וכל חג עושים בצד שלה וכשאני מדי פעם, רק מדי פעם מבקש שנעשה בצד שלי, היא מיד מתחילה לעשות פרצופים שאין לה כח?" התעצבן שי
"אתה משהו? ההורים שלי מקבלים אותך בחום ואהבה כאילו אתה מינימום הבן שלהם, לעומת ההורים שלך שמתייחסים אלי כאילו אני קוץ ברגל שלהם" ענתה לו מירי

"אולי זה בגלל שאת לא נחמדה אליהם ואת לא מספיק מתאמצת לצאת מעצמך כרגיל בשבילי...." שי ממש התעצבן.
"אני לא מתאמצת בשבילך?! אם היית יודע כמה מאמצים אני עושה בשבילך היית שותק ומוריד את הראש.
אתה רואה רק את עצמך. מאיפה יש לך את התעוזה להגיד לי כזה דבר?" הפעם מירי כבר צעקה.
ואז קטעתי אותם, באמצע היוכוח.
"בואו רגע נתבונן על מה שמתרחש פה מהצד, כאילו אתם במסעדה ואתם רואים מרחוק זוג מתווכח.
אתם לא שומעים על מה אבל לפי תנועות הגוף אתם מזהים שיש שם ויכוח.
זה נראה מבחון שכל אחד מהם מרגיש שהשני לא רואה אותו, לא מכבד אותו ואין לו מקום בקשר.
נקרא להם הזוג ההישרדותי.
ועכשיו, תסיטו טיפה מבט ימינה ותראו זוג אחר שיושב גם רחוק מכם ולפי שפת הגוף שלהם אפשר לזהות שיש ביניהם כבוד אחד לשניה והמון דאגה ואהבה, נקרא להם הזוג מהחלומות"

"נראה לי שהזוג ההישרדותי זה התמונה המציאותית שלנו והזוג החלומי זה הרמיונות" אמר שי
"אני מציעה נקודת מבט נוספת.
הזוג עם החלומות מוציא את המהות האמיתית שלהם החוצה ואילו הזוג ההישרדותי מכסה על המהות והוא זה שנמצא בשקר כי הוא לובש מעין חליפת

הישרדות".

"מה זו חליפת ההישרדות?" שאלה מירי
"כאשר תינוק נולד, הוא נולד עם אמון בדמות המטפלת הוא מאמין שהוא טוב והעולם הוא טוב ואז יש פעמים שהמפגש עם המציאות מוכיח אחרת ומתחילה להיווצר חליפת הישרדות נפשית.
אנחנו מתחילים ללמוד איך לשרוד בעולם על מנת שיראו אותנו ונקבל את הצרכים שלנו בכל מחיר.

ההישרדות שלכם שרכים זה עם זה. זה לא אתם באמת.

התקלה מתחילה כשאנחנו מאמינים שאנחנו זה חליפת ההשרדות.

פה בתהליך נלמד להפגש מהות במהות".

"אני באמת מרגיש שאין לי מקום בקשר הזה, היא כאילו לוקחת לי את כל המרחב" אמר שי

"האמירה הזאת שאין לי מקום, מעלה הרבה כאב, ודווקא דרך הכאב נוכל לזהות את הפגיעות ממנה

אתה מדבר כרגע" אמרתי
"ברור שיכאב לי אני פה המסכן" אמר שי

"בעולם שלך, שיטת ההישרדות שלך היא ירידה למקלט וסגירת הדלת, כי עכשיו אתה קורבן והיא תוקפן"

"אני מרגיש כאילו מירי כל הזמן לוחצת לי על נקודות רגישות, כאילו היא עושה את זה בכוונה" אמר שי בכעס

"מירי היא המומחית הגדולה ביותר ללחוץ על כפתורי ההישרדות שלך ואין בעולם מישור יותר מומחה ממנה.

כשאתה בחרת במירי, הבחירה הייתה כי הצלחת לראות את המהות שלה והיא הצליחה לעורר את המהות שלך.

אבל אתה גם בחרת בה כי יש בה משהו שיעזור לך לעשות תיקון בחיים שקדמו לקשר

הזוגי שלכם. אתה אוהב את מירי בגלל המהות שלה, אבל יש משהו נסתר שאתה רוצה לעשות תיקון מולו.

זו הזדמנות סוף כל סוף לכל אחד מכם לעשות תיקון בנפש שלו.

בכל קשר תמיד צד אחד לוחץ על הכפתורים של הצד השני,

הלחיצה הזאת על הכפתורים היא הזמנה עברונו לתקן מקומות לא פתורים שלנו שהם תוצר של חוויות, טראומות ומקומות קשים ופגועים מהעבר."

"אנחנו נולדים בקשר, נפגעים בקשר ונרפאים בקשר" (ד"ר הנדריקס)

זה לא המהות שלי אלא זה מה שאני מאמין שאני צריך לעשות על מנת לשרוד.

בתוך הזוגיות, הרפוס הזה מרחיק ומייצר מעין בידוד בין בני הזוג.

זה לא מאפשר לנו להיות באינטימיות רגשית אמיתית כי בתוך חליפת ההישרדות, שהיא גם חליפת ההצלה שלי, יש מקום רק לבן אדם אחד.

האחר הופך להיות אויביקט שמפריע ואם צריך ארמוס ואתקוף או אמנע ממגע ואולי אפילו אעלם על מנת שלא ישימו לב אלי ואולי ככה לא יטרפו אותי. זו ממש חוויה שהחיים הם ג'ונגל.

הזוג הזה שרכים ביניהם כל הזמן, זה רק שתי חליפות

אלופים בהטלת ספק ובאמונה תמימה. מה הסיפור של האנשים האלה? < אם החיילת החטופה דיברה עם ה' גלויות, ואמרה לו את מה שהיא באמת מרגישה כלפיו < אבא חשב שטוב יהיה לארגן שיחוף פעולה, אבל אמא הציעה שניים במחיר אחד

החיילת אורי מגדיש שנחטפה לעזה וחולצה במבצע צבאי ניסי, כאשר זמן קצר לפני שבתה שוחררה וחזרה לחיק משפחתה, כשהיא אכולה מדאגה לשלומה, לא רק שלא הטיחה דברים כלפי מעלה מתוך צער וחרדה אלא הביעה מעומק ליבה את אהבתה לה' יתברך.

"אני רוצה לדבר על אלמנט רוחני אחד קטן שצד את עיניי ואת אוזניי", אמרה הח"כ. "אני מדברת על מרגלית מגדיש, אמא של אורי מגדיש שחזרה ברוך ה' הביתה. כמה ימים לפני שאורי חזרה הביתה, פורסם סרטון של מרגלית עומדת ועושה הפרשת חלה, ובזמן שהיא עושה את ההפרשה היא מתפללת לקדוש ברוך הוא ומבקשת ממנו את הרחמים, את העזרה; מבקשת ממנו להחזיר את הילדה שלה הביתה. "זה דבר שהאוזן שגורה אליו והעין שגורה אליו, זה נראה טבעי ונראה הגיוני. הרבה אנשים מתפללים בזמן הזה. אבל במהלך התפילה הזו שהייתה ספונטנית לחלוטין, פתאום היא אמרה מתוך הדמעות, מתוך הצער האימנתי שאין לו סוף, מתוך המתח הנפשי - הילדה שלה ב-ע-ז-ה! הילדה שלה בידיים של חמאס! ובזמן שהיא מתפללת, פתאום היא אומרת - כמעט בדרך אגב, פשוט יוצא לה מהפה: הקדוש ברוך הוא, אני אוהבת אותך!"

"אני", המשיכה הח"כ, "הסתכלתי על זה ואמרתי: אלוקים ישמור... אוהבת? ברגע הזה את אומרת לקדוש ברוך הוא מתוך הנשמה, מה'קישקע' - אני אוהבת אותך?! הילדה שלך בעזה אצל החמאס! אני לא הצלחתי לעכל את זה ומאז אני לא מפסיקה לחשוב על זה.

"אני יודעת שלהרבה אנשים זה נראה משהו מאוד פרימיטיבי, לא מורכב, פשוט, לא מתוחכם. 'וודו ממבו ג'מבו' של אישה שלא קולטת איפה בדיוק היא נמצאת... אבל אני רוצה לומר שברגע שהיא אמרה את זה - קינאתי בה. קינאתי בדרגת האמונה הבלתי נתפסת שלה. זו לא פשוטות. זו לא פרימיטיביות. זו רוחניות בדרגת העליונה ביותר. זאת רמה רוחנית כל כך גבוהה וחזקה ומתוחכמת, שאני חושבת על כל

זה למעלה משנה שעם ישראל מתמודד עם מצב לא פשוט. למעלה מאלף מבניו ובנותיו נטבחו באכזריות תהומית, מאה נפשות עודן נמצאות בשבי החמאס, מאות חיילים נהרגו בקרבות, ואלפים נפצעו פיזית ונפשית בדרגות חומרה שונות מאז פרוץ המלחמה וזקוקים לרפואה שלמה ולתפילות. ובינתיים, ברחבי העולם האנטישמיות מרימה ראש ובכל יום מוצאת לה ביטויים חדשים...

אם במתמטיקה פשוטה מסתבר היה להניח שהקסטרופה הזו תתורגם אצל רבים גם למשבר אמוני והם יתהו - באופן כמעט מתבקש - "איפה אלוקים היה ב-7 באוקטובר?", הרי שהמציאות בשטח הראתה את ההיפך הגמור ולימדה על התעוררות רוחנית גדולה שנרשמה - והולכת ונרשמת עוד ועוד - בכל שדרות העם ועל אינספור גילויי אמונה ודבקות בקב"ה. כן, דווקא עכשיו.

אנשים שהפעם האחרונה בה הניחו תפילין הייתה כבר מצווה שלהם ובינתיים כבר הפכו לסכים לנכדים - חזרו להניח; נשים מקיבוצים בעוטף שגדלו וחינכו על תפיסת עולם אתיאיסטית - מדליקות נרות שבת ומספרות על 'יד מלמעלה' ששמרה עליהם; יהודים שמסיבות שונות הפריעו לתפילות יום כיפור רק אשתקד, נושאים עכשיו תפילות ותופסים אומנות אבותיהם בידיהם; חיילים שרים בעומק שטח האויב "אני מאמין" ומתהלכים בגאווה כשלגופם ציצית וסמלי קודש; ומפקדים שדיבורם היה עד לפני שנה בסגנון של "כוחי ועוצם ידי" ו"גורלנו בידינו", מדברים כעת על אמונה בנצח ישראל ושם שמיים שגור בפייהם.

כזה הוא עם ישראל.

זכורני כי מי שהיטיבה לבטא את הפער, לכאורה, בין המצב הלא פשוט שבו אנו נמצאים בימים אלו לבין האמונה היוקדת של בני ובנות עמנו, היא ח"כ גלית דיסטל-אטבריאן בדברים שנשאה במשכן הכנסת. בהתרגשות והתפעמות היא דיברה על גודל אמונתה של אם

גם במבחנים הקשים ביותר – באש ובמים. בעצם המוכנות שלו להישוף כקרבן ביקש יצחק לסלול את הדרך גם לבניו אחריו, שיהוו פרעות חורבנות וצרות, כך שיעמדו בכל אלה בגבורה וישמרו על בריתם הנצחית עם ה'. הוא צפה בעיני קודשו בחורבן בתי המקדש, במסעי הצלב, באינקוויזיציה, בפרעות ת"ח ות"ט, בשלטון הקומוניזם, בשואה ובפיגועי הזוועה, וידע שישראל יידרשו לעזו רוח רוחנית לצד גבורה גשמית.

את עזו הרוח הוא מצא בבנו יעקב שהיה "איש תם יושב אוהלים", אך את הגבורה ראה בעיקר בעשו המחסופס. זה שידוע להחזיק חרב, להילחם בעזו ולהכריע את הקמים עליו. בשביל השרידות של עם ישראל – סבר יצחק – יש לברך את עשו בכוח וממשלה בהיותו בעל עזות וגבורה, כאשר יעקב אף הוא יבורך במקביל בתחום הרוח והאמונה. כך תהיה ברית הגנה בין התאומים, כאשר יעקב מספק את מעטפת ההגנה הרוחנית ועשו יוצא לקרב למענו. יצחק ביקש לנצל את אופיו הלוחמני של עשו ולהטותו לאפיקים נכונים של שמירה על עם ישראל לדורותיו באמצעות הברכות. אם אברך אותו – חשב לעצמו – אולי יחדל "לצוד נשים מחזיק בעליהן" וינצל את כישורן הצידי לצוד את הקמים על בניו לכלותם...

לעומתו, אשתו רבקה, הסתכלה אחרת על הדברים. היא הבינה את כיוון החשיבה של יצחק בעלה, אלא שסברה שבראייתו החיובית מדי את עשו הוא מפספס משהו. יצחק, שכתוצאה מדמעות המלאכים שנשרו על עיניו בעת העקדה כהתה ראייתו והוא החל לראות בכל דבר רק את הטוב שבו, סבר שיוכל לרתום את עשו לשמירה על ישראל, אולם רבקה שגדלה בחורן בבית אחד עם בתואל ולכן ניחנה בטביעת עין מיוחדת לזיהוי רשע, והבחינה כי עשו התנתק לגמרי מערכיהם. היא הבינה שהכוונה של יצחק אולי טובה, אבל התוצאה תהיה אומללה. עשו ייקח את הכוח שיקבל מברכות יצחק וימשיך להשתמש בו למעלליו. הדבר הנכון הוא – חשבה רבקה – לתת ליעקב את הברכות. כי גם אם כרגע הוא נראה קצת רכרוכי, "איש תם יושב אוהלים", אבל רוחו ואמונתו יעמדו לו לעת הצורך לגלות עזו וגבורה ולהוציא מתוכו גם צדדים חדשים. דווקא שילובם של רוח וגבורה באיש אחד – הם שיבטיחו את עמידת ישראל לעד. כי הרוח היא מכפיל כוח ליכולת לנצח מלחמה, יותר מעוד כמה אימונים בהחזקת חרב של עשו, שבלעדי הרוח לא תהיה בהם תועלת בקרב.

כדי שיעקב יגלה בעצמו את הכוח והגבורה, ויראה בעצמו את הניצנים הראשונים של היכולת בעתיד לעמוד בקשרי המלחמה, הלבשה רבקה את יעקב בבגדי עשו כאומרת: יעקב בני, אין מנוס מללבוש לעת צורך את "בגדי עשו", ולגלות עיקשות וגבורה במלחמתה של תורה אך גם בשדה הקרב. ממש כמו משה, יהושע ודוד שכל עמלים בתורה, אך כשהיה הכרח בדבר – יצאו גם למלחמה.

לכן כשקרב יעקב אל אביו והוא הריח בו "כריח שדה", ריח של שדה העולם – של אדם כזה היודע להתמודד גם עם העולם המופקר – מיד חזר יצחק והודה בצדקתה של רבקה שהאחרות בין רוח וגבורה היא – היא המתכונת הנכונה. הוא הכין שגלומים ביעקב באחדות נפלאה גם הגבורה והכוח, המתעצמים בשל האמונה וניווניו מהרוח.

לכן כיוון יצחק באומרו: "הקול קול יעקב והידיים ידי עשו". לפני עומד "ספרא וסייפא"! קרא בהתפעלות. יש כאן שילוב נדיר בין קולו של יעקב וידי עשו, שילוב שחשבתי כי איננו אפשרי אלא בשיתוף פעולה בין יעקב ועשו אבל לא ימצא באדם אחד, והנה הוא לפניי. הוא ממוזג בתוכו כוח ורוח, ארץ ושמיים, בהירות מוסרית ורוח קרבי! לכן שמח יצחק בקרבו והסכים כי אכן ראוי הוא יעקב שהברכות ינוחו על ראשו.

בשנה החולפת עד ימינו אלה אנו זוכים במו עינינו לראות היטב את אותה מזיגה נפלאה של קול יעקב וידי עשו. חיילים בעלי שאר רוח ועדינות מחרפים נפשם אל מול פני הרוע והאכזריות. עם ישראל מלא באחדות ונתינה וברור לכל שהם התורמים יותר מכל גם למערכה. והאמונה בה ובצדקת דרכנו, הם שיעזרו לנו במהרה להכריע ולהכרית את כל אויבינו.

לחיים, לחיים ולברכה. יהי רצון כי בזכות האמונה, האחדות ומסירות נפשם של החיילים, נזכה בקרוב לגאולת עולמים.

הזן-בורהיסטים או על נזירי ויפאסנה, אנשים שמקדישים את החיים שלהם כדי להתעלות ורוחנית – הם לא מגרדים את האדמה שמרגלית עמדה עליה באותו רגע. מפני שהיא הבינה לעומק שההשגחה האלוקית כולה מתחילה ונגמרת בטוב. וגם כשאתה נמצא בגיא צלמוות – אתה לא תירא רע כי הוא איתך!" מפעים.

ידוע שאחד המאפיינים הבולטים ביותר של עם ישראל זו חכמה ואינטליגנציה גבוהה, תופעה המכונה בקיצור 'הגניוס היהודי'. עוד מאפיין מובהק של היהודים – שללא ספק קשור להצלחתם הגדולה בהשגת פריצות דרך מדעיות ועוד – הוא הטלת הספק והערעור גם על מה שמקובל על הכול כאקסיומה שאין לערער עליה. לא סתם יהודים תמיד עונים על כל שאלה בשאלה...

כשמצרפים את שני הנתונים האלה יחד – הן את האינטליגנציה הגבוהה והן את הספקנות – קשה להבין כיצד לצידי עם ישראל הוא גם עם של "מאמינים בני מאמינים"? איך אפשר לדבוק באמונה בתוקף כאשר חווים אסון קולקטיבי קשה כל כך? לאן הלכה הספקנות? איך עם חכם מאמין כך באמונה שלמה מבלי לשאול שאלות?

אבל לאמתו של דבר, היא הנותנת! דווקא חכמתם של היהודים מביאה אותם להכרת מגבלות השכל. דווקא פקחותם מובילה לאמונה. כי החכם באמת יודע שרוב הנסתר על הנגלה, ומבין ששכל אנושי ומוגבל לעולם לא יוכל לעמוד על חכמת האין-סוף, בבחינת "תכלית הידיעה – שלא נדע". החכם באמת מחיל את 'עיקרון אי-הוודאות' גם על תפיסתו שלו, ולומד מניסיון העבר שגם מה שהוגדר 'חוק טבע' לא בהכרח יישאר כזה לנצח.

משום כך, החכם האמיתי עומד בענווה אל מול רזי הטבע, החוקיות והסדר המדהימים השולטים בבריאה, ויותר מכך: הוא עומד בהתבטלות אל מי שעומד מאחורי כל אלה – ה' יתברך. וכך, גם לנוכח מציאות בלתי מובנת הוא מהרהר לעצמו: אז מה אם אני לא מבין בשום אופן את הנהגתו של הבורא, האם זה מעורר תמיהה? וכי אפשר היה שאני, קרוץ חומר וילוד אישה, אבין את דרכו של זה ש"אין חקר לתבונתו"? אמנם אני לא מבין איך וכיצד, אבל אני מאמין באמונה שלמה שאין רע יורד מלמעלה וגם זו לטובה.

על יכולתו של עם ישראל לשלב בין כוחות שונים ותנועות נפש שונות, אנו לומדים גם מסיפור הברכות שבפרשתנו בו יצחק רצה לברך את עשו בטרום מותו, ובתושייתה של רבקה מי שקיבל את ברכתו החשובות בסופו של דבר היה יעקב.

כולם שואלים: מה גרם לו ליצחק לרצות להעניק את הברכות בטרום מותו דווקא לעשו ה'פרא אדם'?

מאידך גיסא, גם התנהלותה של רבקה תמוהה: אם משום מה יצחק טועה בהכרת עשו וסבור שלא בצדק כי הוא הראוי לקבל את הברכות, האם לא כדאי פשוט לדבר אתו על זה בשיח פתוח? לשם מה כל ההסתרות והערמומיות אם אפשר להניח את הדברים על השולחן ולהעמיד דברים על דיוקם?

אם בכך לא די, כאשר יצחק מגלה את התרמית, מצופה היה שיביע את כעסו על המעשה וינסה להתנער מהברכות שהרעיף על ראשו של יעקב קודם לכן, בהיותן מקח טעות... אבל בפועל, לא רק שאינו כועס או מקלל אותו חלילה, אלא הוא מאשר את הברכות ואומר: "גם ברוך יהיה!"

איך אפשר להסביר את זה?

לפני שנים שמעתי פירוש מאיר עיניים, וברצוני לשתף אותו אתכם. על הפסוק בספר ויקרא "וזכרת את בריתי יעקב ואף את בריתי יצחק ואף את בריתי אברהם אזכור", מסביר רש"י את סיבת השוני בין אברהם ויעקב שנאמרה בהם "וזכרה" ("וזכרת את בריתי יעקב... בריתי אברהם אזכור") לבין יצחק שנאמר בו רק "בריתי יצחק" והושמטה ממנו הזכירה: "ולמה לא נאמרה זכירה ביצחק? אלא אפרו של יצחק נראה לפניי צבור ומונח על המזבח". במילים אחרות, אין לקב"ה צורך כביכול לזכור את בריתי עם יצחק, כי הוא עומד כל הזמן לנגד עיניו! עלייתו של יצחק על גבי המזבח מתוך כוונה גמורה להישחט עליו ולעלות לה' כעולה, יצרה כעין 'אפר' רוחני הניצב תמיד לנגד ה'. בריתו של יצחק עם הקב"ה היא ברית שעמדה לימים אצל צאצאיו

כשאני רואה צדיק שאכפת לו ממני, מיד אני חושד שזה לא אמיתי. איך מתגברים על זה?

בשביל להתגבר צריך לזהות נכון את הבעיה, ופעמים רבות זוהי עצת היצר שיש לו עניין גדול שההתקרבות לצדיק לא תצא לפועל. ראשית, כי התקרבות כזו היא מצווה שיצר הרע מנסה למנוע אותה, שהרי התורה אומרת "ובו תדבק", ואמרו רבותינו שאי אפשר לדבוק בה' אלא על ידי דבקות בצדיקים. ולא עוד אלא שמצווה זו היא מפתח לשאר המצוות, מפני שעל ידי קרבה לצדיק אנו לומדים ממעשיו ומתורוממים מעל השפעות חברתיות שליליות. ולכן ליצר הרע יש אינטרס מובהק שהטוב הזה יימנע מאיתנו. לעומת זאת, אדם שרוצה להתקרב לה' ומתקרב גם לצדיקים, ואפילו מעט, בוודאי אהוב הוא וחביב מאוד על ידי רוב ככול הצדיקים שחפצים בו וגם בהתרוממותו לקרבת ה'. וככל שהדברים האלו מתבררים יותר, אנחנו חפצים להידבק בצדיקים ולמאוס בכל העצות שמרחיקות אותנו מהם.

למה דווקא כשאני מנסה להיות "צדיק", אני מוצא את עצמי אכזרי יותר לסובבים אותי? זה כאילו המצוות מקשיחות אותי.

כשרוצים להגיע למקום גבוה, קשה לראות בבת אחת את כל הצדדים שבו. כמו שאדם נכנס לתפקיד חדש שאינו רגיל בו, לוקח זמן ללמוד את כל הצדדים ובוודאי דברים שדורשים הבחנה עדינה, ועל כן הוא עלול לעשות "טעויות של טירונים". הנפש אינה יכולה להקיף את כל הצדדים ברגע אחד, ולכן תשומת הלב שפונה לחלק מסוים עלולה להותיר חלק אחר כאזור עיוור, ולעיתים גם כזה שמפריע מלהגיע ליעד שתשומת הלב נפנית כלפיו. ולכן במסילה העולה בית א-ל, בדרך לעבודת ה' בשלה ומלאה אשר כוללת ריבוי פנים, האדם עלול למצוא עצמו עם חולשות, ובעזרת ה' המשך העלייה יתקן אותן ויכלול גם אותן בעבודת ה'.

ה' כל כך גדול ואני מרגיש כל כך חסר ערך - איך אני יכול בכלל לדבר איתו?

אתה צודק, זהו אכן פלא בלתי נתפס, ובאמת לא כולם זוכים לכך. האהבה המיוחדת שה' אוהב את עמו "כי מי גוי גדול אשר לו אלוקים קרובים אליו", היא זכות מיוחדת של ישראל שהם כבנים לפני המקום וכבן הרצוי תמיד אצל אביו. לעומת המשרתים, שצריכים לחכות להזדמנות נאותה ולהתכונן, וכולי האי ואולי יזכו פעם אחת בזמן מן הזמנים לראות את פני המלך; אנחנו - "בנים אתם לה' אלוקים", ולכן הוא קרוב אלינו בכל קוראנו אליו.

ת.ד. 52589 רמת גן < העלון טעון גניזה • karovel.co.il
לפרסום: 052-4061065 • ליחסי: qarov.elecha@gmail.com קרוב אליך •

קרוב אליך

עלון שבועי לעבודת השם בדרך החסידות

ימן העבר אל ההווה
אל מה שקאן ומה שקורה
לקנות ברגלים, בהליכה
לא רק תאוריה, גם להלכה

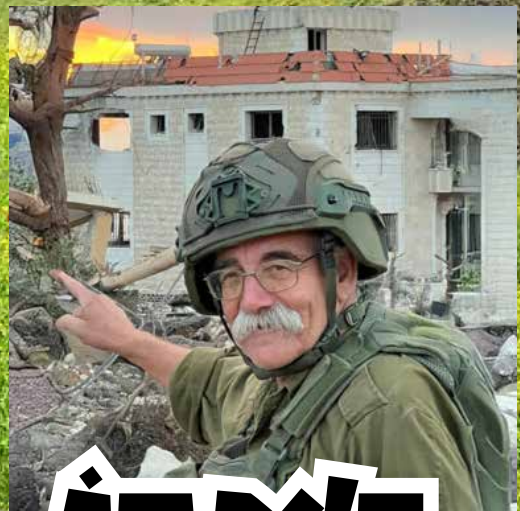
מורה דרך לאלפים ולרכבות
מקטנים ועד למפקדי קרבות
בחן ובהיוף, בהסברה נעימה
על כל שאלה, על כל למה
וכעת נפל בקרב חייו
אוי, כמה עם ישראל לו חייב
נוח בשלום על רגבי אדמתה
קבל חבוק חס עם ברכתה!

ת.נ.צ.ב.ה.

ז'אבו, האיש והאגדה
את רגבי הארץ הוא ידע
מעמודי הבנין של עפרה
בכל מקום, לא ירא רע

בנימין - זאב יטרף
אבל לא רק לשם הוא שאף
בכל אתר, יהודה, שומרון
עזה, עבר הירדן ואפלו לבנון
צמא מדהים לעוד פסת מידע,
עוד מבנה, עוד בור, עוד מערה

בכל נקודה בה הוא עבר
כמה היה מחבר אל העבר
אל השרש, אל המקור
לשפך עוד ועוד אור

ז'אבו

שורות לזכרו של רס"ן זאב חנוך
ארליך הי"ד, חוקר ארץ ישראל

יוסי דניאל
מוצ"ש פרשת ח"י שרה

"היזהרו, אתם דורכים על פסוקים!..."